

மலர்ந்த ஜீவியம்

ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஸ்ரீ அன்னை யோக மலர்

நவம்பர் 2008 ஜீவியம் 14 மலர் 7

இம்மாத மலரில். . . .

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
Nov. 24, 1926 - சித்தி தினம்	2
இம்மாதச் செய்தி	12
லைப் டிவைன்	13
திருமணம் அவசியம்	31
அன்பர் கடிதம்	33
சாவித்ரி	34
ஆன்மீக மற்றும் மனோதத்துவ உண்மைகள்	36
தமிழ்நாட்டுப் பழமொழிகளும் ஸ்ரீ அரவிந்தமும்	39
யோக வாழ்க்கை விளக்கம் V	40
லைப் டிவைன் - கருத்து	46
தேடி வந்த தெய்வம்	48
அகந்தையிலிருந்து ஜீவனுக்கு உயர்வது	56
அஜெண்டா	62

கதை, கட்டுரைகளில் வரும் பெயர்கள்
யாரையும் குறிப்பிடுவன அல்ல.

வருடச் சந்தா ரூ.60/-
தனிப் பிரதி ரூ.5/-

ஜீவியத்தின் ஓசை

எதிரியின் வலிமை என்-
னுடையது. நான் அவனையே
நினைப்பதால் அவன் பெறும்
பரிசு.

அன்னை அதிர்ஷ்டமாகவும்
பெரிய வாய்ப்பாகவும் மட்டும்
வருவார்கள்.

அப்படி வருவதை இதுவரை
இல்லாத அடக்கத்துடன்
ஏற்பது நிலையான
அதிர்ஷ்டம்.

Nov. 24, 1926 - சித்தி தினம்

கர்மயோகி

பகவான் 1908இல் அலிப்பூரிலிருந்தபொழுது நாராயண தரிசனம் பெற்றார். அது சத்தியஜீவிய அனுபவம். ஆன்மீக இலட்சியம் மோட்சமில்லை, திருவுருமாற்றம்என விவேகநந்தர் பகவானுக்கு சத்தியஜீவியத்தைச் சுட்டிக்காட்டி பகவத்கீதையைக் கையில் கொடுத்தார். இது சூட்சும உலகில் விவேகநந்தர் பகவானுக்கு அளித்த சத்தியஜீவிய தீட்சையாகும்.

☆ தீட்சை இலட்சிய வாயிலைத் திறக்கும், பயணத்தை சிஷ்யன் மேற்கொள்ள வேண்டும். சூட்சுமத்தில் சுட்டிக்காட்டுவது முறை, விளக்கமாகக் கூறக்கூடாதுஎன்பது மரபு. அப்படிக் கூறினால் அந்த சிஷ்யன் இலட்சியத்தை அடையமாட்டான்.

முடியாததை முடிய வைப்பது தீட்சை.

வழி வகையை அவரவரே கண்டறிய வேண்டும்.

தானே அறியாதது முடிவான பலன் தாராது.

"விவேகநந்தர் சத்தியஜீவியத்தைக் காட்டினார். அடையும் வழியைக் கூறவில்லை. அதைக் கண்டுபிடிக்க எனக்கு 10 ஆண்டுகளாயின" என்றார் பகவான்.

☆ மனிதன் மேல் மனத்தில் வாழ்கிறான். ஆழ்மனம்என்பது subconscious, உலகின் அனுபவத்தை உட்கொண்டது. பரமாத்மா (superconscient) என்பது ஒளிமயமானது. பரமாத்மாவும், ஆழ்மனமும் சேர்ந்த முழுமை மனிதன். இவை சேருமிடத்தில் அடிமனம் ஏற்படுகிறது. சைத்தியப்புருஷன் அதனுள் உறைகிறது.

☆ மேல்மனத்திற்கும் அடிமனத்திற்குமிடையே உள்மனம் உண்டு. மேல் மனம் காலத்திற்குரியது. உள்மனம் காலத்தைக் கடந்தது. அங்கு

மனோமயப்புருஷன் உள்ளான். நிர்வாணக் கதவுண்டு. சைத்தியவாயில் உண்டு.

❖ ரிஷி தவத்தால் மேல்மனத்தினின்று உள்மனத்தில் மனோமயப் புருஷனை அடைந்து, மேலே உயர்ந்து தவசி, ரிஷி, யோகி, தெய்வ நிலைகளையடைகிறார். அவர் முடிவாகப் பெறுவது மோட்சம்.

❖ பூரணயோகி தேடுவது திருவுருமாற்றம், சத்தியஜீவியம், அதற்குரிய பாதையும் இதுவே. என்றாலும் பிரயாணத்தை உள்மனத்திலிருந்து தொடர்ந்தால் மோட்சத்தில் முடியும். அடிமனம் சென்று, அங்கு சைத்தியத்தை எட்டி, அதனினு் மேல்நோக்கி உயர்ந்து சென்றால் சத்தியஜீவியத்தை அடையலாம். இப்பாதையைக் கண்டுபிடிக்க பகவானுக்குப் 10 ஆண்டுகளாயின. 10,000 வருஷத்தில் காண முடியாதது. விவசாயத்தைக் கண்டுகொண்ட மனிதன் தொழிலைக் (manufacturing) காண 10,000 ஆண்டுகளாயின. வேதத்தினின்று உபநிஷதம்வர, வந்து அக்ஷர பிரம்மத்தைக் காண பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாயின. அங்கிருந்து கீதை புருஷோத்தமனைக் கண்டது. காண மீண்டும் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாயின. அப்படிப்பட்ட பாதையில் 5 கட்டங்களைக் கடக்க பகவான் 10 ஆண்டு எடுத்துக் கொண்டார்.

❖ மனிதன் இன்றுவரை உணர்ச்சியால் (vital) செயல்படுகிறான். பூமியின் நிலை சூடாகிறது, அது ஆபத்து என்றபொழுதும் பகுத்தறிவுடன் அவனால் செயல்பட முடியவில்லை. 20ஆம் நூற்றாண்டில் உலக நிகழ்ச்சிகளில் அவன் உணர்வால் செயல்பட்டிருக்கிறான். அறிவால் (rationality) செயல்பட அவனால் முடியவில்லை. சத்தியஜீவியம்என்பது அறிவைக் கடந்த 5ஆம் நிலை. பகவான், மனிதன் அதை 30 ஆண்டில் எட்ட வேண்டும்என்ப பாதையை வகுக்க முனைந்து 10 ஆண்டுகளில் வெற்றி பெற்றார்.

❖ கிருஷ்ணவதாரம் எட்டியது தெய்வீக மனம். கிருஷ்ண பரமாத்மா அந்த லோக அவதாரம். மனிதகுலம் உணர்ச்சி லோகத்திலிருக்கும்

பொழுது கிருஷ்ண பரமாத்மா தெய்வீக மனத்தையடைந்தார். உலகில் மனமே மனிதகுலத்தை முழுவதும் எட்டவில்லை. பகவான் சத்திய ஜீவியத்தை 100 பேர் அல்லது 12 பேர் எட்டி, அதன் பலனாக சத்தியஜீவியம் உலகுக்குவர முயன்றார். அதற்குமுன் தெய்வீக மனம் உலகுக்கு வரவேண்டும். 1926இல் நவம்பர் 24இல் தெய்வீக மனம் பகவான் உடலில் வந்து இறங்கியது. இன்றுவரை மனித குலத்தை அது முழுவதும் எட்டவில்லை. அதற்கும்முன் யோகி மனம், ரிஷி மனம், முனிவர்மனம் உண்டு. அவை முதலில் மனிதனை எட்டி நிரப்ப வேண்டும். அதற்குமுன் உள்ள மனிதமனமே மனித குலத்தை இன்னும் நிரப்பவில்லை, எட்டியதாகவும் தெரியவில்லை.

புராணிஎன்ற சாதகர் நவம்பர் 24 அன்று பகவான் பெற்ற சித்தியைப் பற்றி எழுதுகிறார். அப்பொழுது ஆசிரமத்திலிருந்த சாதகர் எண்ணிக்கை குறைவு. 15 பேர் எனக் கேள்வி. பகவான் அனைவரையும் தியானத்திற்கு அழைத்தார். ஒருவர் பீச்சிலிருந்தார். மற்றவர் பல இடங்களிலிருந்தனர். செய்தி விரைவாக அனைவரையும் எட்டியது. 6 மணி, மாலையில் அனைவரும் பகவான் அறைக்கு அடுத்தாற் போலுள்ள வராண்டாவில் குழுமினர். அன்னை, பகவான் வலப்புறத்தில் ஒரு ஸ்டூலில் அமர்ந்தார். சாதகர்கள் கூடியபொழுது சூழலில் மெளனம் என்றுமில்லாததுபோல் கனத்தது. கதவிடுக்கு வழியாக பகவானும் அன்னையும் வருவது தெரிந்தது. மெளனம் கனத்திருந்ததால் சிறிய அசைவும் பெரிய ஒலி எழுப்பும். டிக், டிக் என காலடி சப்தம் கேட்டது. அது பகவான் வருகை. அங்கு சுவரில் கறுப்புநிற சிலக்கில் 3 டிராகன் (dragon) படம் வரைந்தது தொங்கியது. டிராகன் வளைந்து வாலை வாயால் கௌவுகின்றது. ஓர் அன்பர்,

- ☆ ஏன் கறுப்பு நிறம்?
- ☆ இது சீனப்படம். ஏன் சீனப்படம் வந்தது?
- ☆ டிராகன் வாலைக் கௌவுவதன் அர்த்தம் என்ன? என்ற கேள்விகளை எழுப்பினார்.

1920 வாக்கில் சீனப்புரட்சி எழுந்தது. அன்னை அதற்குரிய சக்தியைத் தாம் அளித்ததாகக் கூறுகிறார். 1950க்குப் பின் சீனாவிலிருந்து அப்புரட்சியாளர் சிலர் அன்னையைக் காணவந்தனர். அன்னை குவிந்த கையை மேஜை மேல் வைத்து, அடுத்த கையையும் குவித்து அதன்மீது வைத்தார்.

❖ அது சீனப்புரட்சியின் சின்னம்.

அதைக் கண்ட சீனர்கள், 'இது எங்கள் புரட்சி சின்னமாயிற்றே, உங்களுக்கு இதில் பங்குண்டா?' என அன்னையைக் கேட்டனர். உலகில் எங்கு புரட்சி எழுந்தாலும் அங்கு நாங்கள் இருப்போம் என அன்னை கூறியுள்ளார்.

❖ பாம்பு பரிணாமசக்தி. ஆதிசேஷன் நம் மரபு.

வாயால் வாலைக் கௌவினால் பரிணாமம் முடிவதைக் காட்டும். 1956 வரை உலகின் சூழல் இருளில் இருந்தது. ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய பெருங்காவியங்கள் சோக முடிவானவை (tragedies). அன்றைய உலகில் உலகின் உண்மைகளை நல்ல முடிவால் எழுத முடியவில்லை. மகாபாரதத்தில் கிருஷ்ண பரமாத்மா யுத்தத்தை வெல்ல பொய்யான யுக்திகளைக் கையாண்டார். தர்மம் அன்று தழைக்கவில்லை. தெய்வமே உலகுக்கு அவதாரமாக வந்து தர்மத்தை நிலைநாட்ட முயன்றாலும் பொய் தேவைப்பட்டது. இந்தநிலை 1956இல் மாறி, நரகம் அழிந்தது. இனி தர்மம் வெல்லும். 1973க்குப் பின் உலகுக்குச் சவர்க்கம் வந்துவிட்டது.

- ☆ சத்தியத்தை மட்டும் கருவியாக்கி மனிதன் முயன்றால், இனி சத்தியம் வெல்லும்.
- ☆ இது பகவான், அன்னை உலகுக்கு அளித்த வரம். மனிதன் கேட்காத வரம். மனிதனுக்குக் கேட்கத் தெரியாத வரம். மனிதன் சார்பில் பகவான் மிக உயர்ந்தசக்தியை பூமிக்காக அதிகபட்ச வரம் கேட்டார். சத்தியஜீவியம் பூமியைத் திருவுருமாற்ற வேண்டும் எனக்

கேட்டார். இறைவன் அந்தவரத்தை உலகுக்கு அளித்துவிட்டார். பெறுவது நம்பங்கு. விலகியிருக்காமல் பெறுவது பாக்கியம்.

அன்பர் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் எழுதினேன். அவர் கேள்வியிலும் என் பதிலிலும் அன்னைக்குரிய சூட்சுமம் ஒன்றுளது. அது அன்பர்கள் வாழ்வில் அன்றாடம் செயல்படுவது. பலர் பிரச்சினை தீர்ந்தபிறகு அறிவார்கள். மற்றவர் அதையும் அறிவதில்லை.

✽ அன்பனுக்குப் பிரச்சினை என்பதேயில்லை. அன்பனானபின் பிரச்சினையின் சுவடே அவன் வாழ்விலில்லை. பிரச்சினைக்குரிய குணங்களை அவன் நாடினால் இல்லாத பிரச்சினை உற்பத்தியாகும். அல்லது பிரச்சினையை உண்டுபண்ணும் நபர்களை நாடினாலும் பிரச்சினை உற்பத்தியாகும். அப்படி அவனுடைய அறியாமையால் உற்பத்தி செய்த பிரச்சினையை அன்னை அவன் பிரார்த்திப்பதன் முன் தீர்த்துவிடுகிறார். மீண்டும் அன்பன் தன் பாணியில் உழன்று ஏற்கனவே தீர்ந்து போனதைப் பெற நாள் வளர்த்துவது வழக்கம்.

இதை விளக்க இரண்டு உதாரணம் எழுதுகிறேன். ஒன்று இந்திய சுதந்திரம். அடுத்தது அன்பர் அனுபவம். 1908இல் பகவான் இந்தியாவுக்குச் சூட்சும உலகில் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுவிட்டார். இறைவன் பகவானைப் புதுவைக்குப்போய் யோகத்தை மேற்கொள்ளும்படிப் பணித்தார். சூட்சுமத்தில் பகவான் பெற்ற இந்தியச் சுதந்திரத்தை அரசியலில் நாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கி பெற்றுக் கொடுக்கும் பொறுப்பை இறைவன் ஸ்ரீ அரவிந்தருக்கு அளிக்கவில்லை. 1908முதல் 1915வரை இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தலைமையில்லாமலிருந்தது. 1915இல் காந்திஜி வந்தார். நாடு ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டத்தை மேற்கொண்டிருந்தால் குறுகிய காலத்தில் இந்தியா பிளவுபடாமல் சுதந்திரம் பெற்றிருக்கும். மகாத்மா அஹிம்சை, சத்தியாக்கிரகம் என்ற பாதைகளை மேற்கொண்டு அவர் பாணியில் போராட்டத்தை நடத்தி, 1947இல் நாடு துண்டாடப்பட்டு, சுதந்திரம் பகவான் பிறந்த தினத்தில் வந்தது. இது மனிதச் செயலின் முத்திரை.

1966இல் ஒரு கெஜப்பதவிஆபீசர் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார். அவர் அன்பர். டைரக்டர் பதவி நீக்க உத்தரவை ஆபீசருக்கும், அவருடைய மேலதிகாரியான செக்ரடரிக்கும் அனுப்பினார். செக்ரடரி ஆபீசில் அவ்வத்தரவைப் பெற்ற கிளார்க்குக்கு இந்த ஆபீசரைத் தெரியும். அவருடைய ஊர்க்காரர். கிளார்க் உத்தரவை செக்ரடரியிடம் காட்டினார். செக்ரடரி 'உத்தரவு செல்லாது. ஆபீசர் அப்பீல் வந்தவுடன் உத்தரவை ரத்துசெய்து, மறு உத்தரவு போடு' எனக் கூறிவிட்டார்.

✽ அன்பருக்கு வந்த பிரச்சினையை அன்னை அவர் பிரார்த்திப்பதின் முன் தீர்த்துவிட்டார்.

அன்பர் மனம் ஓடிந்து டைரக்டரையும், செக்ரடரியையும் பார்த்தார். டைரக்டர் 'ஒன்றும் செய்ய முடியாது' என்றார். செக்ரடரி, 'பார்க்கலாம், I will do the needful' என்றார். இது உபசாரமான பாஷை என அன்பர் அதை நம்பாமல், சிபாரிசு தேடியலைந்தார். 3 மாதம் கழித்து ஒரு IAS ஆபீசர் மூலம் Home Secretaryயை அணுகினார். அவர் உரிய ஆபீசரைக் கலந்து ஆலோசித்ததில்,

✽ 'எங்களுக்கு அப்பீல்வர 15 நாளாயிற்று. வந்தவுடன் ஆர்டரை ரத்து செய்துவிட்டோம். இன்னும் ஆபீசர் கையில் ஆர்டர் வரவில்லையா?' எனக் கேட்டார்.

ஆபீசர் மீண்டும் செக்ரடரி ஆபீசருக்குப் போனபொழுது சம்பந்தப்பட்ட கிளார்க்கைப் பார்த்தார். அவர் நடந்த விவரத்தைக் கூறினார். பிறகு ஆர்டர் கிடைத்து, வேலையில் சேர்ந்தார்.

பகவான் யோகம் பூர்த்தியாகி, உலகம் சூட்சுமத்தில் இருளி-லிருந்து 1956இல் விடுதலை பெற்றுவிட்டது. இதை சீனா டேப்பிஸ்டரி 1926இல் சுட்டிக்காட்டுகிறது. பகவான் பிறந்தவுடன், அன்னை பிறந்தவுடன், பூமாதேவிக்கு விடுதலை சந்தர்ப்பம் வந்துவிட்டது. அது 1956இல் சத்தியஜீவியம் உலகுக்கு வருவதாகப் பலித்தது. 1973இல் சுவர்க்கமும் வந்துவிட்டது. அன்பர்கள் பழைய எண்ணங்கள், நோன்பு, விரதம், சம்பிரதாயம், பழக்கம், ஆகியவற்றால் 'விருதுபட்டிக்குப் போன

சனியனை வீடுவரை வரச் சொல்லி' அழைக்கிறார்கள்.

மனித வாழ்வில் அன்னையின் முத்திரைகள் பல. அவற்றை எல்லாம் நாம் அறிவோம். இதுவரை நான் விளக்கமாகக் குறிப்பிடாத அம்சத்தை இக்கட்டுரையில் குறிப்பிட்டேன்.

✿ எல்லா நியாயமான பிரார்த்தனைகளும் பலிக்கும் என்று நான் இதுவரை எழுதினேன்.

✿ நம் செயலிலோ, மனத்திலோ குறையில்லாதவரை நமக்குப் பிரச்சினைகள்எழ அன்னை அனுமதிப்பதில்லை. அப்படி பிரச்சினைகள் எழுந்தால் நாம் அவற்றிற்காகப் பிரார்த்திக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

நாம் பிரார்த்தனை செய்யும்முன் அன்னை அப்பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிடுகிறாள் என்பதை இப்பொழுது குறிப்பிடுகிறேன்.

அன்பருக்கு இனி வாழ்வில் பிரச்சினை என்பது இல்லை. பிரார்த்திக்கும் அவசியமுமில்லை.

☆ அது உண்மையானால், இனி அன்பருக்குரியது என்ன?

☆ 56ஆம் அத்தியாயத்தில் (The Life Divineஇல்) பகவான், "இனி பரிணாமம் அஞ்ஞானத்தினின்று ஞானத்திற்குப் போகும் அவசியம் இல்லை. சிறிய ஞானத்திலிருந்து பெரிய ஞானத்திற்குப் போவதே பரிணாமமாகும்" என்று கூறுகிறார்.

☆ அதையே அன்பர் வாழ்வுக்குப் பொருத்திக் கூறினால்,

✿ இனி பிரச்சினை தீர பிரார்த்தனை தேவையில்லை.

✿ வரும் வாய்ப்புகள் முழுவதையும் பெறும்தகுதி தேவைஎன்ற பிரார்த்தனைக்கு இடம் உண்டு எனலாம்.

✿ அன்பர் வாழ்வை வாழ்வாக ஏற்று, யோக சக்தியை வாழ்வு வளம் பெறப் பயன்படுத்தும்வரை வாய்ப்புக்கு முக்கியத்துவம் உண்டு. இந்நி

வாய்ப்புகள் வாழ்க்கையை வசதியுள்ளதாகக்கும்.

☆ இதற்கடுத்த கட்டம்வர விரும்பும் அன்பர்கள் உண்டு.

✿ அவர்கள் நாடுவது வாழ்க்கை வசதிகளில்லை.

அவர்கட்கு வாழ்க்கையின் சந்தர்ப்பங்கள் யோகம் பலிக்குமாறு அமைய வேண்டும்என்பது குறிக்கோள்.

✿ உதாரணமாக வாழ்வில் சச்சரவு எழாமலிருக்க மனிதன் விரும்புவான். யோகத்தை நாடும் அன்பருக்கு சச்சரவு வாராது. வந்தால், அது தீர்வதைவிட அது திருவுருமாவது முக்கியம். மனம் திருவுரு-மாற்றத்தை நாடுவதால் வாழ்வில் எழும் சச்சரவை எப்படி சுமுகமாக மாற்றலாம்என்பது அவர் நாடும் யோக வாய்ப்பு.

முதற்கட்டம் குறை நிறையாகத் திருவுருமாவது.

அடுத்த கட்டம் நிறை பெருநிறையாகத் திருவுருமாவது.

வெளியிலிருந்து எழும் சந்தர்ப்பம் முதல்நிலை.

உள்ளிருந்து எழும் சந்தர்ப்பம் அடுத்தநிலை.

இவையிரண்டையும் சரணம் செய்வது முடிவானநிலை.

✿ யோகம் பூர்த்தியாக யோகம் மட்டுமே குறிக்கோளாக இருக்கும் அன்பர் மனநிலையிது.

✿ சிருஷ்டி, பரிணாமம்.

நாம் இதுவரை சிருஷ்டியை அறிவோம். இயற்கையின் இயல்பான வாழ்வை மனிதன் அறிவான். அந்நிலையில் அவன் சிகரமாக ஆன்மீகத்தைக் கண்டான்.

✿ அது அக்ஷர பிரம்மம், புருஷோத்தமன்.

✿ வேதத்தைக் கடந்து உபநிஷதம் கண்டது அக்ஷர பிரம்மம். அதைக் கடந்த கீதை கூறியது புருஷோத்தமன்.

⊙ அக்ஷர பிரம்மத்தைத் தவத்தால் அடைபவன் ரிஷி.

அதைக் கடந்த புருஷோத்தமனை சரணாகதியால்பெற கீதை நம்மை அழைக்கிறது. அதற்குரியவர் உலகின் மாணிக்கங்களான மனிதர்கள்.

⊙ பகவான் ஸ்ரீ அரவிந்தர் இலட்சியம் வாழ்வாக வெளிப்படும் முழு பிரம்மம். இதையடைய மனிதன் இயற்கையைக் கடந்து, அது கட்டுப்படும் கர்மத்தையும் கடந்து ஜீவியத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் வர வேண்டும். அது மனித யத்தனத்தைக் கடந்தது. இறைவனுக்கு உரியது. மனிதன் பங்கு சரணாகதி.

வேத காலத்திலிருந்து மனிதன் இன்றுவரை தன் உடலையும், வாழ்வையும், அறிவையும், ஆத்மாவையும் போற்றிவளர்த்தான். இவை பகுதிகள்.

☆ உடல் ஆரோக்கியத்தைப் போற்றியவர் உடல் மூலம் இறைவனையடைய முயன்றனர்.

முதலில் போற்றியது உடல். அது நீண்ட ஆயுள். அதன் சிகரம் உடல் மூலம் மோட்சமடைவது. அப்படி எழுந்தது ஹடயோகம். ஹடயோகம் நாள் கணக்காக இதயத்தை நிறுத்தவல்லது. லகிமா - உடல் லேசாகி மேலெழுவது - ஹடயோக சித்தி.

☆ உயிரைப் பேணியவர் கர்மயோகத்தின் மூலம் - நிஷ்காம்ய கர்மத்தின் மூலம் - குந்தளினியில் ஆரம்பித்து ஸகஸ்ரதளம்வழி மோட்சம் அடைந்தனர்.

☆ பக்தியோகம் சைத்தியப்புருஷன் மூலமும், ஞானயோகம் மனோமயப் புருஷன் மூலமும் மோட்சம் பெற்றனர்.

☆ இவை பகுதிகள், ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் செய்யப்பட்டவை.

☆ பூரணயோகம் முழுமை. இது நாடுவது வளரும் ஆன்மாமூலம் திருவுருமாற்றம், மோட்சமில்லை.

☆ இங்கு பலன் ஒரே சமயத்தில் எழும். அதாவது உடனே பலிக்கும்.

☆ இந்தியா ஆன்மீகத்திலும், கிரீஸ் அறிவிலும், ரோமாபுரி அதிகாரத்திலும், ஐரோப்பா விஞ்ஞானத்திலும் முன்னேறி நிலையை இழந்தனர். அமெரிக்கா டெக்னாலஜியில் முன்னேறுகிறது. வளரும்ஆன்மா அனைத்திலும் ஒரே சமயத்தில் முன்னேறும். 2500 ஆண்டுகளாக உலகம் இந்தியாவில் ஆரம்பித்து அதன் முன்னேற்றத்தை கிரீஸ், ரோமாபுரி, ஐரோப்பா, அமெரிக்காவழி பின்பற்றுகிறது. இந்தியா வளரும்ஆன்மாவைக் கண்டால், உலகின் எல்லாப்பகுதிகளும் ஒரே சமயத்தில் வாழ்வை அற்புதமாகக் காண்பார்கள்.

தனிமனிதன் (individual) இதுவரை கர்மத்திற்குட்பட்ட காலத்தில் இயற்கையில் வளர்ந்து ஆயுள், வாழ்வு, அறிவு, ஆன்மாவைப் பேணினான். இனி வளரும்ஆன்மாவைத் திருவுருமாற்றத்திற்காக சரணாகதி மூலம் நாடினால் அவனுக்கு அனைத்தும் - உடலின் ஆயுள், வாழ்வின் வளம், மனத்தின் அறிவு, ஆன்மாவின் மோட்சம் - ஒரே சமயத்தில் உடனே (instantaneously) பலிக்கும்.

☆ இதுவரை நடந்தது சிருஷ்டி.

☆ இனி வருவது பரிணாமம்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

Life Divineஐப் படிக்கும்பொழுது “விசாரத்தை” பல்வேறு கோணங்களில் மேற்கொள்ளலாம். (உ.ம்.) ஆதி மனிதனின் ஆர்வமே இன்றும் நம் அபிலாஷையாக இருக்கிறது.

விசாரத்திற்குரிய நூல் Life Divine.

இம்மாதச் செய்தி

வலிமையற்ற ஆன்மா,

ஆன்மாவாகாது.

"ஸ்ரீ அரவிந்தம்"

லைப் டிவைன்

கர்மயோகி

XVII. THE DIVINE SOUL

This Chapter raises the question as to what are the changes man has to acquire to become the Supramental being. What is the Supramental being in evolution is the Divine Soul in involution. The characteristics that distinguish the divine soul from the ego, Jivatma, Universal Divine, the Supreme, the transcendental Self are described here. They are,

- 1) It is in Sachchidananda.
- 2) It is not shut out from any aspect of the infinite Truth.
- 3) It is constantly in the presence of the Absolute.
- 4) It conceives, perceives and senses.
 - all things as the Self;
 - all existence as the Soul-form of the One;
 - all these existences in their individuality.
- 5) The Self in us becoming all existence is the basis of oneness. Seeing all existences in the Self is the basis of our oneness in difference. The Self inhabiting all is the basis of our individuality.
- 6) The Vedas conceived of the gods on these lines.

- 7) The divine soul lives simultaneously in the One and the Many.
- 8) The divine soul enjoys all in itself, enjoys its relation with each as a communion and enjoys itself the joys of each of the Many as its own joy.
- 9) What is incapacity in us is in the divine soul a holding back so that certain powers may manifest.
- 10) Man can change into the Supramental being if his own faculties can change into the Supramental faculties.

Page 150 / Para 1: We have now formed a conception of the Supermind. It is in opposition to the mentality of our human mind. Our human existence is based on that mentality. Now we have a precise idea of the divine and divine life. Our usual ideas of them are vague. They are loose expressions and of vague wording. It was of a large and impalpable aspiration. Now we have given them a firm philosophic reasoning. This can be put side by side with the contents of the human life so that our aspiration to divine life can be considered in the light of our life on earth so far. Now we grasp intellectually what the Divine is, what the eternal Reality is, we can see what came out of the Divine must now return to the Divine. We can now ask how we must change to deserve the divine life. We certainly do not seek a solitary ecstatic release from life which is moksha. Of course it will open up the profundities of our being for a silent immersion forever. There is still a defect in our premises. We have so far been defining what the Divine is in the descent towards our limited Nature. Whereas we ourselves are the Divine in the ascent, the aspiring soul aspiring for the life divine. The one difference is that between the difference of the lives of gods who have never known the fall and the life of MAN that is redeemed from ignorance. In essential characteristics, there can be no difference; only of mould and colouring. On the basis of

conclusions we have already arrived at, we can ascertain the basis of our conclusions.

Page 151 / Para 2: What then would be the existence of a divine soul? As we are aiming at a divine life, it is logical that there must be a divine soul. Soul is the Spirit in the Cosmos. Therefore it must be in the Cosmos, not in the transcendent. The soul in material Nature is ego or the desire soul. It is by the fall of Spirit into Matter. Here the soul is eclipsed by material Nature. Obviously we are not looking for it. Now are we looking for the individual Divine, sometimes called Jivatma. There is the universal soul which contains all the Many. That is not what we have in mind. The Self-Conscious Being is Sat Purusha Consciousness by self-absorption becomes the Superconscient as well as Inconscient. The divine soul we are after is something other the ego. Jivatma, Universal Divine, Sat Purusha, the Pure Existent, the Superconscient. How does it differ from the Cosmic divine or is it the same? What would be the consciousness of the divine soul? We know the consciousness of the ego is egoistic consciousness composed by mental thoughts and vital urges. It is also constrained by Time consciousness. The consciousness of the Jivatma is the consciousness of the Many. The Consciousness of the One does not include the consciousness of the Many. The One has the Many only in potential not consciously. In what way the consciousness of the divine soul differ from the consciousness of the other beings from which we are trying to distinguish it. In the next para He says its consciousness will be pure and unlimited in its energy poised in an eternal tranquility as its foundation. For instance, Time is an extension of being. It is not a plane of energy. We do not speak of temporal energy. Energy issues out of Force which finds its source in Consciousness. Love is the experience of energy where will is the formation of energy. Will seeks work not result. Ego seeks result. Even work does not seek result. It rather seeks expression. To define the

Consciousness of the divine soul is a comprehensive exercise. For that we need to know consciousness more fully as distinct from being ananda, will, knowledge. The divine soul lives in the original Truth of things and therefore can we expect its consciousness to be Truth-Consciousness. For instance, where does Jivatma live? Does it not live in the original being? Is it not the original Truth? Truth is the objective state of Spirit the subjective. Can we say the divine soul lives in the original Truth while Jivatma lives in the Truth Consciousness? It lives in the inalienable unity which means it lives in the One and not in the Many. If the divine soul lives in the world of its own infinite being it is obviously different from the Conscious-Self Being that lives in the world of its own Infinite Being in that one is Transcendent and the other is cosmic. It differs from the Divine Existence only in that it is in cosmos not in the Transcendence that is supracosmic. It is able to enjoy the difference as well as unity with God. Also with the other divine souls, it is able to enjoy unity as well as difference. It does so by the play of the Divine Maya and by the distinction of the comprehending and apprehending Truth-Consciousness. They are its relations with the self-multiplied Identical.

Page 151 / Para 3: If all life is Sachchidananda, Sachchidananda will have that soul in Himself or in his conscious play, because the world is a conscious play of Sachchidananda. A soul in Sachchidananda will be pure and infinite. Naturally it will be self-existent. Its being will be self-existent. Sachchidananda too can become. Its becoming will be life, but immortal life. As there is no death, birth or ignorance there, the divine soul will not be informed by any of them. Nor will the darkness of our material being be there in the divine soul. HE insists that the being, consciousness and delight of the divine soul are pure. Mother's definition of purity is the entire dependence of the Divine. Its consciousness will be unlimited in its energy. The soul

in man is not conscious and therefore has no consciousness. Jivatma's consciousness is limited to its individual formation. As against those we have to ask whether the One has consciousness or the Self-conscious Being has any consciousness. The divine is not only conscious but also its consciousness is present as energy. The divine soul not only conceives and perceives, it also senses Self, Soul-form and the individuality which means consciousness must be present as energy. It is poised in an eternal, luminous tranquility as its foundation. Yet it is able to play freely with forms of Knowledge and forms of conscious power, tranquil, unaffected by the stumblings of mental error. Nor its misprisons of over striving will. The divine soul does not so falter because it never departs from truth and oneness. We note here that Jivatma departs from the oneness in its own exclusive existence. It also never falls from its inherent light and the natural harmony of its divine existence. Again it would be a pure inalienable delight in its eternal self-existence. The divine soul is in Time. Its bliss is a free variation unaffected by our perversions of dislike, hatred, discontent and suffering. They will be there because the being is divided. It does not suffer from erring self-will or ignorant stimulus of desire. All these long list of defects belong to ego in Time. For the divine soul not to suffer these drawbacks and still to be in play, obviously it cannot be in Time or Timelessness, but it should be in the simultaneous integrality of Time-eternity and Timeless eternity which is supramental Time vision.

Page 151 / Para 4: Its consciousness would not be shut out from any part of the infinite truth. It would not be limited by any poise or status it might assume in its relations with others. The poises of God, Jivatma, ego do not have access to other's poise. The divine soul will not be inhibited. The universal Divine is shut out from the truth of the transcendent divine or the cosmic divine. The phenomenal individuality accepted by the ego is a practical

differentiation. It will not have the self knowledge of its infinity. The divine soul is not limited by it. The Silent Brahman, the active Brahman, Timeless Being, etc., each enjoys their own truth, not all the infinite truths. The divine soul enjoys all infinite truths. The divine soul in its self-experience would live eternally in the presence of the Absolute. What is the self-experience of Brahma, Purusha, Ishwara? Do they eternally live in the presence of the Absolute? Does God live so? God is the plane of Timelessness. The Absolute is in the plane of simultaneous Time. The divine soul has the prerogative of always being in the presence of the Absolute. To us the Absolute is only an intellectual conception. It is of indefinable existence. Not so to the divine soul. The intellect tells us simply that there is a Brahman, higher than the highest, *paratpara*. It is an Unknowable that knows itself in other fashion than that of our knowledge. But the intellect cannot bring us into its presence. The divine soul lives in the Truth of things. It will always have the conscious sense of itself as a manifestation of the Absolute. Nothing that is not in the simultaneous Time can have that sense, not even the entities in the Timeless plane. Sachchidananda is the original form or self-form *swarupa* – of the Transcendent. It is its immutable existence. The divine soul would be aware of it. If that is its immutable form, it has another form in its conscious play. It is its play of conscious being. It is a manifestation of that, the whole of Brahman, in the forms of sachchidananda.

- The divine soul's essential character is integrality of its wholeness that is its absoluteness. So, nothing in the universe is outside its existence.
- The unknowable cognising itself by a form of variable self knowledge; the Transcendent possessing itself by a form of conscious power of being and knowledge; the Transcendence embracing itself by a form of conscious self-enjoyment are

the characteristics of the divine soul in its every state or act of knowledge, power, delight.

- In this sense, the presence of the Absolute in the divine soul is eternal, natural, ever-present, thus always possessing the absoluteness of the Absolute without fail.

Thus the presence of the Absolute is not occasional, gained with difficulty or effort, nor is it an addition or acquisition or culmination superimposed or culmination superimposed on its ordinary state of being. It will exclude no condition or division. It would be the very foundation of its being both in the unity and the differentiation. It would be present to it in all its knowing, willing, doing enjoying. It would be absent neither from its timeless self nor from its movement in Time. It means the divine soul is in the plane of simultaneous integrality of Time-eternity and Timeless-eternity. The Absolute exists in its unconditioned points beyond all cause and circumstances. The relative exists in the relation of circumstance, condition and causality. The divine soul exists in both excludes neither. It enjoys freedom and delight. It issues from the constant presence of the Absolute. It is secure in its play. It gets the root and sap and essence of its divine being. They are opposite states. The presence of the Absolute ensures it both the statuses.

Page 152 / Para 5: The eternal existence of Sachchidananda lives in the two terms of the One and the Many. The immutable existence of Sachchidananda is the Transcendent – the Self Conscious Being lives in Timelessness. May be it lives in its conscious existence only in the One or as the One. The One and the Many are the two inseparable poles of the self-unfolding of the Absolute. That, the Absolute, the integral Brahman, may unfold itself like that. Whether the Supreme, the Self-Conscious Being, the Transcendent Being, being in Timeless plane would do

so consciously is a question. All beings, being the expression of the Absolute, live so. It is to our divided self-awareness, only one side reveals. It is an incompatibility, a gulf between the two driving us towards a choice. Once a choice is made, we dwell in the multiplicity. There we are excited from the direct and entire consciousness of the One. It is the consciousness of the unity repellent of the Consciousness of the Many. The innumerable multiplicity is held in the One as a potential. As it is unexpressed, to our mental experience it is non-existent. The One has an extended consciousness. It holds the multiplicity thereon out and active as the play of its own conscious being, will and delight. It would be equally aware of the Many. They constantly draw down to themselves the One. The One is their eternal source of their existence and reality. There are the Many ever mounting up attracted to the One. The one is their eternal culmination and blissful justification of all their play of difference. This is a vast view of things. It is the mould of the Truth Consciousness. It is the foundation of the large Truth and Right. It was hymned by the Vedic seers. This is a unity of all these terms of opposition. It is the real Adwaita. It is the supreme comprehending word of the knowledge of the unknowable.

Page 153 / Para 6: Being, consciousness, will and delight vary. It is the outflowing, the extension, the diffusion of that self-concentrated unity developing itself, not into difference and division, but into another, an extended form of infinite oneness. In 1937 Government of Tamil Nadu (then Madras Presidency) started a department of sales tax. In post independent years departments of Tourism, Science and Technology were started. It does not mean the government is dividing itself each part different from the original. It means the government that is collecting land revenue and maintaining law and order, now takes another FORM suitable to the expanding trade and proliferating tourism. That too is the government, the self same government,

taking another form and serving yet another purpose. Division and difference of the united being is commissioned to serve other various purposes suited to conditions of creation. Sachchidananda is served by Unity, the self-concentration of the Unitarian consciousness. Cosmos is served by division that is only differentiation. It will always be concentrated in oneness in the essence of its being. It will always be manifested in variation in the extension of its being. A company will always be concentrated in the corporate headquarters as the government is concentrated in Madras or Delhi. Its manifestations will be in the branches of the company and the department of the government. All that takes from in itself will be the manifested potentialities of the One. All the programmes the departments implement in the districts will be the programmes the government has fashioned at its head quarters. The One is variously known as the Word or Name vibrating out of the nameless Silence. It is the Form realising the formless essence. It is the active Will or Power proceeding out of tranquil Force. It is the ray of self-cognition gleaming out of the sum of timeless self-awareness. It is the wave of becoming rising up into shape of self-conscious existence out of the eternally self-conscious Being. It is the joy and love welling forever out of the eternal self-Delight. The government starts schools and hospitals. It erects pleasure loving parks. It chalks out schemes for athletes to go to the Olympic tournament. The aspiration in the people for education becomes schools. The urge for good health in the population generates hospitals and so on. The power is there in the people, the government is only an instrument, the programmes are the results. The schools, hospitals, the programmes are the government in another shape. In fact, they are the society in varied forms. It is the Absolute biune self-unfolding. Each relativity in it – a Name, a Form – will be absolute in itself because aware of itself as the Absolute. Every government school will be aware of its origin in the government. It excludes

the ignorance which excludes other relativities as alien to its being or less complete than itself.

Page 154 / Para 7: There are three grades of the Supramental existence. They are the extensions of Sachchidananda. The divine soul will be aware of them. We are mentally compelled to regard them as grades. Here it won't be so. It will be a triune fact of the self-manifestation of Sachchidananda. Its embrace is one of comprehensive self-realisation. (A vast comprehensiveness is the foundation of the truth-conscious Supermind. A senior officer of one department rises to the top by experience. He knows all about the department. But he won't have the same knowledge of other departments. An I.A.S. officer does not relate to the department in terms of details. He deals with the essence of the decision which is the same for all the departments. He will be in a position to realize by self-comprehension any department). The divine soul knows that all things in the world are made by God, the Self of all. His knowing includes the conception, perception and sensation. When a law of guaranteed employment is made, all of us are able to conceive what it is. Because of corrupt practices in admission a rule is passed to publish the scores of the selected candidates. It eliminates corruption. Everyone is able to more than conceive of the rule. They perceive the validity of that measure. Perception is the feeling of conception. In the 60s widows' pension was announced. Every eligible widow not only could receive the benefit or perceive it. They actually sensed the order and its value. The conception of the divine soul that Self is all or all are made of Self is divinely conceived. Its conception is extended to perception and sensation. All things are conceived of as its own self. There is only one self. It is the self of all. This self is of the Self-being. By its Self-becoming all selves comes into existence. By becoming we understand the One becomes the Many, each separate and divided from the other. It is not felt as divided beings. In being

divided, it has no existence apart from its own consciousness. If you have borrowed and the lender pursues you, you have to repay it at your cost and expense. It is the state of a divided being. Being part of a family, you are not on your own. You are one with the entire family. Others will pay your debts whenever it is necessary. All existences are soul-forms of the One. Each of these soul forms has its own being in the One. Each has its own standpoint in the One. Each has its own relationships with all the other existences. These existences people that infinite unity. But all are dependents on the one. Each is a conscious form of Him in His own infinity. The divine soul will divinely conceive, perceive and sense all these. Liken the Parliament to the One, the state legislatures, municipalities and panchayats as the soul-form of each. Each of these bodies is made out of an Act of Parliament. Each has its legal, political representation in the Parliament. The country is a vast infinite unity peopled by these many bodies. Each of these bodies is a conscious form of the Parliament in its own infinity. The divine soul is conscious of the individuality of each thing in the world. It is able to conceive, perceive and sense it. Individuality is their separate standpoint living as the individual Divine. Each finds itself with the One and Supreme dwelling in it. None of them is a mere form or eidolon. It is not an illusion, not a mere foaming wave on the surface of an immobile ocean. (These are inadequate mental images.) Each of these is a whole in the whole, a truth that repeats an infinite Truth, a wave that is all the sea, a relative that proves to be the Absolute. This will be self-evident when we see it behind the veil.

In a monarchy men are valued by birth mostly. In a democracy, each individual is potentially the President of the nation since he is endowed with franchise. The President, the Prime Minister, other high dignitaries all belong to a category unapproachable by the people. When Mahatma Gandhi was alive

he was in a special category that combined the high and the low – the timeless and the time; the Absolute and the relative – who can be likened to the divine soul. Though anyone can rise to any high post or position, the real transformation of the country into a spiritual nation will be achieved only when everyone becomes a saint, a Mahatma Gandhi.

Page 154 / Para 8: For these three are aspects of one Existence. The first is based upon that self-knowledge which in our human realization of the Divine is the Self in us becoming all existences. This is a description of the Upanishads. The second is seeing all existences in the Self. The third is seeing the Self in all existences. The first is the basis of our oneness with all. The second is the basis of our oneness in difference. The third is the individuality in the universe. Our mentality is defective. It has a need for exclusive concentration. It compels us to dwell in anyone of these aspects of self-knowledge. It excludes other forms of self-knowledge. This is an imperfect realization. It is also an exclusive experience. It brings in an element of human error into the very Truth itself. It introduces a conflict. It is a mental negation into an all comprehending unity. The essential character of the Supermind is a comprehending oneness. It issues out of the infinite totality. It is so because it is a divine Supermind. To it this will represent itself as a triple realization. Indeed it is a triune realisation.

Page 154 / Para 9: Let us suppose this soul to take its poise. Its centre is in the consciousness of the individual Divine. It acts in distinct relation with the ‘others’. Still it has a foundation of its consciousness. It is there in the entire unity. All emerges from that. Also it will have in the background of its consciousness another type of unity. It will be the extended and modified unity. It will be capable of returning from them its individuality. And it will be capable of contemplating from them. In the Vedas all

these poises are asserted of the gods. In essence the gods are one existence. The sages call them by different names. Their action is founded in and proceeding from the large Truth and Right. Agni or another is said to be all the other gods. He is the One that becomes all. At the same time he is said to contain all the gods in himself as the nave of a wheel contains the spokes. He is the One that contains all. And yet as Agni he is described as a separate deity, He helps all others. He exceeds them in force and knowledge. Yet Agni is inferior to them in cosmic position. He is employed by them as messenger, priest or worker. He is the creator of the world and father. He is yet the son born of our works. He is the original. He is the manifested indwelling Self or Divine, the One then inhabits all.

Page 155 / Para 10: God is the supreme Self of the divine soul. All the relations of the divine and with God will be determined by this comprehensive self-knowledge. Its relations with its other selves in other forms too will be so determined. These relations will be relations of being, will be relations of consciousness and knowledge and relation of will and force and lastly will be relations of love and delight. They are infinite in their potentiality and variations. They need exclude no possible relation of soul with soul. As long as they are compatible with the preservation of the inalienable sense of unity, such relations endure. It is so in spite of every phenomenon of difference. The divine soul enjoys its relationship. It will have the delight of all its experience in itself. Other selves are created for this purpose in other forms. The divine soul will have the delight of all its experience of relation with others as a communion. It will have the delight of the experiences of its other selves as if they were its own. Indeed they really are. It will be aware of its own experiences. It will be aware of its relations with others. It will be aware of its experiences with others. It will be aware of their relations with itself. All these relations and experiences are joy or Ananda to

it. It is the Ananda of the One. The One is the supreme Self. It is its own self. It is differentiated by separate habitation of all these forms. They are comprehended in its own being but still one in difference. Therefore it has all these capacities. This unity is the basis of all these experiences. Therefore it will be free from the discords of our divided consciousness. They are divided by ignorance and separate egoism. All these selves and their relations will play consciously into each other's hands. They will part and melt into each other. They are like the numberless notes of an eternal harmony.

Page 156 / Para 11: The rule is the same for all relationships. There is the relationship between being and being; consciousness with consciousness; delight with delight; of each with the other. In none of these relationships will ever arise a discord? Neither between knowledge and will or will with delight. It is a play of a self-blissful conscious force of being. It plays in obedience to this truth of unity. No will can be at strife with knowledge. Will and delight of one soul cannot clash with the knowledge, will or delight of another soul. They all are aware of their unity. The clash, strife and discord are in our divided being. In the divine soul the clash will be a meeting, the strife will be an entwining, the discord will be a mutual inter play of different notes of an eternal harmony.

Page 156 / Para 12: God is the supreme Self of the divine soul. The divine soul will know the existence of the transcendent divine and the Universal Divine. It knows the oneness that exists between the three. More than knowing it will sense that oneness as a mother senses the presence of her child. It will enjoy that oneness in itself in its individuality with God and in universality with other jivatmas. An officer has a relation with the head of the department and out of which a major thing is accomplished. That gives him a new relationship with his own subordinate staff.

The one he enjoys in his status and the other he enjoys in its execution. Knowing the head of the Department personally gives him a psychological satisfaction. That same relationship alone will make his staff execute the office work with enthusiasm and efficiency. One is psychological and the other is functional. God is omniscient, omnipotent, omnipresent. But how all knowledge one has is to be expressed in a relationship. So, it expresses what is appropriate to the occasion and holds back the rest. What in the lower world is incapacity is a voluntary holding back in the divine soul. We have intense relationship with some and shallow relationship with others. In any relationship we express what is appropriate and hold back what is not. In lower characters who cannot handle himself he is unable to behave like that. He meets the one and avoids the other. It is an inability in him to hold back what is not directly called for. It is full of love and joy. The divine soul in its relations feels divine ecstasy. If it is not fully felt it is held back. All its becoming will be in response to these activities. What is ending, death, annihilation with us will only be rest, transition, or holding back of the joyous creative Maya in the eternal being of Sachchidananda. At the same time this oneness will not preclude relations of the divine soul with God. God is its supreme Self. God is founded on the difference separating itself from unity to enjoy that unity otherwise. A father who entrusts his company to his son faces several results. (1) The son learns under the father learning more because of freedom (2) The son turns loose and lets the company slip down from the efficiency of his father's days (3) The son eliminates the father till the father regrets having given the responsibility to his son. The first is a relationship of freedom. It is a freedom to grow. No son or subordinate will learn to make the right decision if he is in the shadow of his father or boss. Capacity shapes in freedom and not in authority. The son must make his own errors and learn. That way he will soon excel his father. A father who started 17 ventures and failed in all died. His children, 4 of

them, all became a success at various levels of 3 crores, 10 crores and 100 crores but they slid down to lower levels. The fourth rose steadily to cross a few hundred crores. This son's success is his father's success if not in his time. The joy of the One God is great. The joy of the Many is greater. The divine soul enjoys the relation with God on one side and the Many on the other side. The enjoyment of the divine soul of the One, the Many in the cosmos, in the universe is greater than all the other known enjoyments. It is in search of this greater enjoyment of the Absolute created the world.

Page 157 / Para 13: What is the condition in which and by which this nature of the life of the divine soul will realise itself. We know the properties, qualities, activities and formalities. All experience in relation proceeds through certain forces. These forces formulate themselves as properties etc. They are the instrumentation of transformation. Mind throws itself into various forms of mind power. They are judgment, observation, memory, sympathy. These are proper to its own proper being. This is true of Truth-consciousness. It is Supermind. It has to effect the relationship of soul with soul similarly. It must fashion forces, faculties and functionings proper to the supramental being. Otherwise there will be no play of differentiation. Later we will take up the psychological conditions of divine life. When we are there, these can be discussed. At present we are only considering its metaphysical foundation, its essential nature and principles. It is enough we now say that the abolition of ego and its effects of division in consciousness is the one essential condition of divine Life. The presence of ego and division constitute our death – mortality – and it is our fall from the Divine. This is our 'original sin'. In philosophic language it is deviation from the Truth and the Right and the Spirit. It deviates from oneness, integrality and harmony. This deviation was necessary for the plunge into Ignorance. It is the soul's adventure in the world. It is from that

is born the suffering of humanity. Hence man aspires.

Ideas in each para of the Chapter:

- 150/1:** Having a precise philosophic definition of God or Divine, we can now try to know how the divine life is ever to be reached.
- 151/2:** What is the divine soul, in the infinite play of the self-multiplied Identical?
- 151/3:** The divine soul resides in the conscious play of Sachchidananda self-contained in it pure, infinite, self-existent, untrammled by the fall into Ignorance.
- 151/4:** It is constantly in the presence of the Absolute effortlessly as if it is its nature status.
- 152/5:** It dwells simultaneously in the One as well as the Many.
- 153/6:** The divine soul never loses its foundation of Unity even when it is divided into multiplicity. To it the relative is the Absolute.
- 154/7:** In its extension the divine soul will be able to conceive, perceive and sense the triune fact of Self becoming all, all in the Self and Self in all.
- 154/8:** Self becoming all is the basis of oneness, all in the Self is the Oneness in the difference, and Self in all is the individuality of all.
- 155/9:** Agni is the One who is all gods in whom all gods converse and who serves all.
- 155/10:** The divine soul experiences all in itself, enjoys all relationships as communion and the experience of each as its own.
- 156/11:** The natural clash of knowledge with will or joy to the mind is totally absent in the divine soul.

156/12: The divine soul in its relationship with God expresses omnipresence, omniscience and omnipresent. It does it by expressing one aspect and holding back all the rest. What is incapacity in Man is self discipline in the divine soul.

157/13: Man has to develop the faculties, forces and functionings of the Supermind to become the divine soul.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

- ☆ பழமொழி, வழக்கிலுள்ள உண்மையை அறிவது.
- ☆ அறிவுக்குப் புலப்பட்டதை உணர்வு ஏற்றுக்கொள்வது.
- ☆ இதுவரை உண்மை என அறிந்ததைப் பூரணமாக அறிவது.
- ☆ பொதுவாக மரபிலுள்ள உண்மைக்குச் சொந்த வாழ்வில் உள்ள சூட்சுமம் தெரிவது.
- ☆ நம் நம்பிக்கைகளின் எதிரானவற்றை விளங்கிக்கொள்ளுதல்.
- ☆ உடலால் கட்டுப்படுத்த முடியாததை, மனதால் கட்டுப்படுத்துவது.
- ☆ பொது உண்மையின் சொந்த சொரூபம்.
- ☆ அடுத்தவர் உணர்ச்சியை மதிப்பது.
- ☆ நமக்கிழைக்கப்பட்ட அநீதியிலுள்ள நியாயத்தை அறிவது.
- ☆ நம்முடைய நியாயத்திலுள்ள அநியாயத்தைக் காண்பது.
- ☆ மனச்சாட்சி எதிரி என்பது.
- ☆ அறியாமையின் ஞானத்தை அறிவது

விவேகம் எனப்படும்.

திருமணம் அவசியம்

N. அசோகன்

உடல்ரீதியாகப் பார்த்தால் எல்லோருக்கும் திருமணம் அவசியம். ஒரு பெண்ணுக்குத் திருமணத்தைப்போல், குழந்தைப் பேறும் மிகவும் முக்கியம். ஆணுடைய வாழ்க்கையும் மகப்பேற்றில்தான் நிறைவு அடைகிறது. இருந்தாலும், ஓர் ஆண் மனநிறைவைத் தேடுவது திருமணத்தில்தான். மனைவியின் பாராட்டுக்காகக் கணவன் ஏங்குகிறான். அவளுடைய அன்பு மற்றும் ஆதரவைவிட ஓர் ஆடவன் போற்றுவது வேறெதுவுமில்லை. உடல்ரீதியான மற்றும் உணர்வுரீதியான காரணங்கள் தவிர, திருமணம் சமூகரீதியாகவும் அவசியமாகி விட்டது. திருமணமானவருக்கு சமூகத்தில் கிடைக்கும் மரியாதை திருமணமாகாதவருக்குக் கிடைப்பதில்லை. 40 வயதில் பிரம்மச்சாரியாக இருப்பவருக்கு வாடகைக்கு வீடோ, அறையோ கிடைப்பது கடினம். திருமணமாகாத பெண்களைக் காண்பது அரிது. சமூகம் அவர்களைப் புறக்கணிக்கிறது. இதனாலேயே, படிப்பு முடிந்தவுடன் எல்லோரும் திருமணத்தை நாடுகிறார்கள்.

பிள்ளைகளின் திருமணத்தைப் பிரதான காரணமாக வைத்துத் தான் பெற்றோர்கள் இப்பொழுது சம்பாதிக்கிறார்கள். குடும்பத்தில் கடைசி பிள்ளைக்குத் திருமணமானவுடன் பெற்றோர் வருமானத்தைப் பெருக்கும் முயற்சிகளைக் கைவிடுகிறார்கள். மேலைநாடுகளில் இளம் ஆண்களும் பெண்களும் அவரவருடைய வாழ்க்கைத் துணையை அவரவரே தேடிக்கொள்ள வேண்டும். திருமணம் முடிந்தபிறகே பெற்றோருக்குச் செய்தி தெரிகிறது என்ற நிலையுமுண்டு. ஆனால், இங்கே இந்தியாவில் வாழ்க்கைத் துணையைத் தேர்ந்தெடுப்பதும், திருமணத்துக்கான செலவுகளை ஏற்புதும் பெற்றோருடைய பொறுப்பாகிறது. இதனால், இந்தப் பொறுப்புகள் தீர்ந்ததும் பெற்றோருக்கு மேற்கொண்டு சம்பாதிக்கும் எண்ணம் போய் விடுகிறது.

சாதிக்க வேண்டுமென்பது மேலை நாடுகளில் ஒரு தீவிர நோக்கமாக உள்ளது. அத்தகைய தீவிரம் இங்கில்லை. இரண்டாம் உலகப்போருக்குமுன்னர் நிறைய நிலம் வைத்திருப்பது பெரிய

சாதனையாகக் கருதப்பட்டது. இன்னமும் இந்நிலை நீடிக்கிறது. திருமணத்திற்குப் பெற்றோர் தரும் முக்கியத்துவத்துக்கு ஈடாகவும் இன்றைய இளையசமுதாயம் பெருஞ்சம்பாத்தியத்தைப் பிரதானமாக நாட வேண்டும். இப்படியொரு தீவிரம் இளைஞர்களிடையே எழுந்தால், இந்தியா விரைவில் பணக்கார நாடாகும்.

சமூக விருத்திக்காக ஏற்பட்ட திருமணம், இப்பொழுது சம்பாத்தியத்துக்குத் தூண்டுகோலாகிவிட்டது. இம்மாதிரியே, பிள்ளைகளின் படிப்புச் செலவும் அதிகரித்துவிட்டதால், இதுவும் சம்பாத்தியத்துக்குத் தூண்டுகோலாகிவிட்டது. பழங்காலத்தில் பல பிள்ளைகளுக்குத் திருமணம் செய்துவைப்பதற்கு ஆன செலவு இப்பொழுது ஓரிரு பிள்ளைகளின் படிப்புச் செலவுக்கு ஈடாகி விடுகின்றது. நடுத்தரக் குடும்பத்தினரிடையே இப்பொழுது சராசரி படிப்பு என்பது எஸ்.எஸ்.எல்.சி.யிலிருந்து பட்டப்படிப்புக்கு உயர்ந்து விட்டது. குழந்தைகள் பிறந்ததில் இருந்தே அவர்களுடைய உயர் படிப்புக்கு நிதி திரட்ட பெற்றோர் தொடங்கிவிடுகின்றனர்.

தம்முடைய மகளுக்கு டாக்டர் மற்றும் என்ஜினீயர் வரன் அமைய வேண்டுமென்றால், அவர்கள் கேட்கும் வரதட்சிணையைக் கொடுக்கத் தயாராகிவிடுகின்றனர். இப்படிச் செய்வதால், மருமகன்களுடைய படிப்புச் செலவையும் பெண்ணின் பெற்றோர் ஏற்கிறார்கள் என்றாகிறது. இவற்றையெல்லாம் வைத்துப் பார்க்கும்போது, திருமணமும் படிப்பும் சம்பாத்தியத்தை உயர்த்தும் கருவிகளாகச் செயல்படுகின்றன. அவ்வகையில் இவை சமூகம் உயர்வதற்கும் காரணமாக உள்ளன.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

பகவான் வாழ்வு அவருடைய தத்துவத்தைவிட வலுவான குழலுடையது.

தத்துவத்தைவிட வலுவான வாழ்வு.

அன்பர் கடிதம்

அன்னையே,

நான் உங்களுக்கு 2007 ஜனவரி மாதத்தில் எங்கள் பிரச்சினையைக் கூறி ஒரு கடிதம் எழுதினேன். உங்கள் அன்பான பதிலும் பெற்று, அன்னைக்கு மலர்களைச் சமர்ப்பணம் செய்து பலன்களைப் பெற்றுக்கொண்டு இருக்கிறோம். நான் அப்பொழுது உங்களுக்கு நன்றி கூறவேண்டும் என்று நினைக்கவும் இல்லை. அதன் பிறகு எங்கள் குடும்பத்தில் எந்தப் பிரச்சினை வந்தாலும் உடனுக்குடன் தீர்வும் கிடைத்துக் கொண்டு வருவதால் உங்களுடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளவில்லை.

ஆனால் கொஞ்ச நாட்களாக உங்களுக்கு என் இதயபூர்வமான நன்றியைச் செலுத்த வேண்டும் என்று தோன்றிக் கொண்டு இருக்கிறது. ஏனென்றால் சொசைட்டியின் வெளியீடுகளான மனித சுவாவம், பேரொளியாகும் உள்ளொளி, அன்னையின் அருளமுதம், ஆகியவற்றைப் படிக்கும்பொழுது உங்கள் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் என் மனதை நெகிழ்ச்சியுடன் என்னை, புத்தகத்துடன் ஐக்கியப்படுத்தி விடுகின்றது. அதன் பிறகு மறுபடியும் சுயநினைவுக்குவர கொஞ்ச நேரம் ஆகிவிடுகிறது. என்னுள் நிறைய நிறைய மாற்றங்களை உங்கள் புத்தகங்கள் கொண்டு வந்துள்ளன. இதுவரை நான் ஒரே ஒரு முறை 2007 ஆகஸ்ட் 15 அன்று அன்னை தரிசனம் பெற்றுள்ளேன். இப்பொழுது நான் மத்தியப் பிரதேசத்தில் இருந்தாலும் அன்னையின் அருகில் இருப்பதாகவே உணர்கிறேன். அதற்கு உங்கள் புத்தகங்களே உதவுகின்றன. படித்தவுடன் மனதில் அமைதி, சாந்தி வந்து குடி கொள்ளும். இவை அனைத்தும் எனக்குக் கிடைக்கச் செய்த உங்களுக்குக் கோடானுகோடி நன்றியைச் செலுத்தினாலும் போதாது. மிக்க மிக்க நன்றி.

- விஜயலக்ஷ்மி, இந்தோர்.

'சாவித்ரி'

P.90 An answer brought to the torn earth's hungry need

பூமாதேவியின் புத்ரசோகப் பசிக்குரிய பதில்

- ☆ இரவு தெரியாததை மறைத்துள்ளது அதைக் கிழித்தெறிந்து,
- ☆ மறந்த ஆத்மாவை இழந்தவர்க்கு அதை மீண்டும் தருவது,
- ☆ மனித முயற்சியின் புனித முழுமை அங்கு முடிகிறது.
- ☆ முரண்பாடான வாழ்வை சுமுகமாக்கும் தெய்வீக விவேகம்.
- ☆ முணுமுணுக்கும் மனத்தின் சலசலப்பைக் கையில் ஏந்தி,
- ☆ மனித வாழ்வின் குழப்பமான நம்பிக்கையை எடுத்து,
- ☆ அவற்றை இனிய மகிழ்வின் எழுச்சியான அழைப்பாக்கி,
- ☆ மறைந்து வலிக்கும் மந்திரத்தை விலக்கி,
- ☆ வாயில்லாத வலியின் பேச்சற்ற முனகல்,
- ☆ இத்தனையும் அனந்தனின் அத்தனையாகும்படி
- ☆ யானையான வலிமையின் ஒருமையெனும் இலட்சியம்,
- ☆ ஆத்மாவின் அந்தரங்க அபயக்குரலைச் சேர்த்து,
- ☆ ஜடமான எண்ணத்தை மாற்றாமல் படித்து,
- ☆ ஜடமார்பின் ஸ்மரணையற்ற மயக்கம்,
- ☆ தூக்க மயக்கத்தில் உளறும் சொல்லென,
- ☆ இழந்த பொன்னிழைகளைச் சேர்த்து அணைத்து,
- ☆ இறைவனில் ஐக்கிய இதமான இகவாழ்வெனக் காட்டும்.
- ☆ பிரிந்த பிரம்மநிலை தவிர்க்க முடியாத தவறு தவறும் நிலை.
- ☆ சிருஷ்டியின் பரிணாமக் குரல் 'ஓம்' என ஒலிப்பதைக் கேட்டு,

- ☆ ஓம்எனப் பரிணாமம் ஓலமிடுவதை ஒருமையுடன் ஒன்றுவதாகக் கண்டு,
- ☆ சொல் ஜோதியின் பிரம்மமாக உயர்ந்து,
- ☆ ஜடத்தின் அக்னியை ஜகத்குருவின் அழைப்பென அறிந்து,
- ☆ எழாத சொல்லின் எழுச்சியை அழியாத ஆத்மாவின் அழகெனக் கண்டு,
- ☆ சத்தியம் சுமுகமாக சத்தியத்தை அணைத்து,
- ☆ மாறுபாடாக விரியும் மாநிலத்தின் பரப்பு.
- ☆ ஞான ஊற்றின் ஒளிமயமாக ஒலிபரப்பு.
- ☆ பிரிந்து விரியும் பிரியா ஐக்கியம்.
- ☆ உலகம் வலம் வந்த மனம் இழந்த ஐயம்.
- ☆ சொல்லின் திருஷ்டி சுவையென எழுந்த மூலம்.
- ☆ மூலம் தந்த முதலெழுச்சியின் ஆடையெனும் அணிகலன்.
- ☆ முடிவான புதினின் முதற்காண்டமென உருவாகி,
- ☆ காலனின் சிருஷ்டி குணமென முக்காலமாகி,
- ☆ ஐக்கிய அழகை அலங்காரமாக எழுப்பி,
- ☆ கருத்தின் கரு கருகருஎன எழும்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

கண்டத்தை முடிவானதாகவும், மாற்றமில்லாததாகவும் கருதலாம். அல்லது அகண்டத்தின் ஒரு வெளிப்பாடாகக் கருதலாம். அகண்டத்தைக் கண்டத்தின் சட்டப்படி புரிவது ஒன்று. அடுத்தது இறைவனை எங்கும் காண்பது.

கண்டத்தை முடிவானதாகவும் மாற்றமில்லாததாகவும் கருதலாம்.

ஆன்மீக மற்றும் மனோதத்துவ உண்மைகள்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி....)

N. அசோகன்

321. ஸ்ரீ அரவிந்தர் நம்மைப்போல் சிந்தித்து Life Divine புத்தகத்தை எழுதவில்லை. அவருக்கு உள்ளிருந்து வந்த எழுச்சிக்கு அவர் அப்படியே ஒரு வரிவடிவம் கொடுத்தார். அறிவு சார்ந்த முயற்சிஎன்று எதுவும் அங்கில்லை.
322. தாகூருடைய கவிதைப் படைப்புகள் எல்லாம் சச்சிதானந்தத்தில் இருந்து வந்ததாக அன்னை சொல்கிறார். அப்பட்சத்தில் அவருடைய கீதாஞ்சலிக்கு நோபல் பரிசு கிடைத்தது ஆச்சரியமில்லை.
323. ஸ்ரீ அரவிந்தருடைய சாவித்ரி காவியத்தை நாம் உலகிலேயே மிகச் சிறந்த கவிதைப் படைப்பாகக் கருத வேண்டும். உலகம் பாராட்டினாலும் சரி, பாராட்டவில்லை என்றாலும் சரி, சாவித்ரியின் பெருமையில் மாற்றம் இல்லை.
324. ஒரு புதிய கருத்தை ஒருவர் வெளியிடும்பொழுது விஞ்ஞானிகள் கூட கருத்தில் உள்ள உண்மையைக் கவனிக்காமல் சொல்கின்றவர்களுடைய சமூக அந்தஸ்து என்ன என்று பார்க்கிறார்கள். இப்படிச் செய்வதால் விஞ்ஞானிகள் கூட சாதாரண மனிதர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவர்கள் இல்லை என்று தெரிகிறது.
325. தனக்கு நிறையத் தெரியும் என்ற ஓர் இறுமாப்பு ஒருவருக்கு வந்துவிட்டால் அவருடைய அறிவு வளர்ச்சி அத்துடன் நின்றுவிடுகிறது.
326. பழைய குரு, சீடர் உறவுஎன்பது பூரணக் கீழ்ப்படிதலைச் சார்ந்தது. பழைய கால ஆன்மீகத்திற்கு அது சரி. ஆனால் தற்போதைய நவீன ஆன்மீகத்தில் சீடர்களுக்குக் கிடைக்கும் சுதந்திரம் அதிகரித்துள்ளது.
327. பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் நாம் கற்றுக்கொள்வதை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்துப் பார்க்க வேண்டும். எவை எல்லாம் நடைமுறையில் பலிக்கிறதோ, அவற்றை நாம் வைத்துக்கொண்டு பலிக்காதவற்றை நாம் விட்டுவிடலாம்.
328. புள்ளி விவரங்களும், பரிசோதனைகளில் கிடைக்கின்ற தகவல்களும் மட்டும்தான் உண்மைகள் என்று ஆகிவிடாது. மூளையைக் கூறுபோட்டுப்

பார்த்தால் அறிவு நம் கண்ணுக்குத் தென்படாது. தென்படவில்லை என்பதால் அறிவு இல்லை என்று ஆகிவிடாது.

329. நாம் பள்ளிகளில் படித்ததை வாழ்க்கையில் அப்படியே பின்பற்ற முடிவது இல்லை. புரிந்துகொள்வதும், செயல்படுத்துவதும் வெவ்வேறு வேலைகள் என்பதால் இந்த வித்தியாசம் இருக்கத்தான் செய்யும். ஒரே சமயத்தில் நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவைகளாகக் கருதப்பட வேண்டும்.
330. ஒருவர் ஓர் இடத்திற்குச் செல்லும்பொழுது அங்கே மின்தடை அதே சமயத்தில் நிகழ்கிறது என்றால், அவருக்கும் அந்தமின்தடைக்கும் ஏதோ சம்பந்தம் உண்டு என்றுதான் அர்த்தம்.
331. மழைஎன்பது நம் உணர்ச்சிகளோடு தொடர்புடையது. மழை குறைகிறது என்றால் நம் உணர்வுகள் வறண்டு போயுள்ளன என்று அர்த்தம்.
332. போட்டி, பொறாமைஎன்பது பல பேருக்கு இடையேயுள்ள உறவில் சம நிலையை நிலைநிறுத்த முயல்வதைக் காட்டுகிறது. அந்தப் பல பேரில் ஒருவர் மேலேபோய்விட்டால் அவருக்கு இணையாக மற்றவர்களும் மேலே எழுவதைவிட மேல்எழுந்தவரை மீண்டும் கீழ்இறக்குவது எளிது.
333. தங்கள் உரிமைகளையும், உடைமைகளையும் காப்பாற்றிக்கொள்ள கோபம்என்ற ஆயுதத்தைக் கையாளுகின்றார்கள். கோபித்துக் கொள்ளும் தைரியம் இல்லாதவர்களை மற்றவர்கள் நசுக்கிவிடுவார்கள். கோபம் நம்மை பாதுகாத்துக்கொள்ள உதவுகிறது என்றாலும், கோபத்தால் நிதானம்போவதால் ஆன்மீகத்தில் கோபத்தை ஒதுக்கி விடுகிறார்கள்.
334. வாழ்க்கையில் கடினமாக உழைத்து முன்னுக்குவர விரும்புவது பாராட்டிற்குரியது. ஆனால் கடின உழைப்பைத் தவிர்த்து பெரிய பலனை மட்டும் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படும்பொழுது அந்த ஆசை தவறான பேராசையாக மாறிவிடுகிறது.
335. முடியாது, கடினமானது என்று தெரிகின்ற காரியங்களை வெற்றிகரமாக முடித்துக்கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையை நமக்குக் கொடுக்கின்ற உணர்வுதான் தைரியம்.
336. ஒரு சூழ்நிலையைச் சமாளிக்க முடியாது என்று நினைக்கும்பொழுது நமக்கு பயம் வருகின்றது. அந்தபயம் உண்மையாகவும் இருக்கலாம் அல்லது தேவையற்றதாகவும் இருக்கலாம். அந்தபயம் உண்மையானது என்றால் சூழ்நிலையைவிட நம்முடைய மனோதிடத்தைப் பலப்படுத்திக் கொண்டால், பயம் நீங்கிவிடும். தேவையற்ற பயம் என்றால் பயப்படுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை என்று தெரிந்தாலும் பயம் நீங்கிவிடும்.

337. ஆன்மீகப் பாதையில் போகின்றவர்களுக்குச் சந்தேகம் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாகிவிடும். அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைதான் சந்தேகத்திற்கு மாற்று மருந்தாக அமையும்.
338. நம்முடைய அறிவைவிட நம்பிக்கை உயர்ந்ததாகும். நம்முடைய அறிவுக்கு எட்டாத விஷயங்களை நம்முடைய ஆன்மா புரிந்துகொள்கிறது. அறிவைத் தாண்டி ஆன்மாவின் திறனை நாம் பாராட்டுவதை நம்பிக்கை வெளிப்படுத்துகிறது.
339. நம்முடைய சூழலில் நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சிகளால் பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதைச் சமநிலை குறிக்கும். மகிழ்ச்சியால் பரபரப்படைவதும், வருத்தத்தால் நிலைகுலைந்துபோவதும், இரண்டுமே சமநிலையை நாடுவருக்குத் தவறுகளாகும்.
340. பொறுமை என்பது சரியான நேரம் வரும்வரை காத்திருக்கும் திறனைக் குறிக்கும். தம்முடைய ஆசைகளைக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருப்பவர்களால்தான் பொறுமையாக இருக்க முடியும். ஆசைகளால் உந்தப்படுவன் எப்பொழுதும் பொறுமை இழந்துதான் இருப்பான்.

தொடரும்.....

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

கட்டுப்பாட்டை ஆனந்தமாக அனுபவிப்பவன் யோக வாழ்வுக்குரியவன். சாதாரண மனிதன் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க முயல்வான். கட்டுப்பாடு உற்சாகமளிக்கும். அதன் கடுமை குறைந்து ஓர் attitude நோக்கமாகவும் பின்னால் மாறலாம். அதுவும் ஜீவியமாகும். இக்கட்டத்தில் வாழ்வே பரிணாமமாகி, பரிபூரண யோகமாகும்.

கட்டுப்பாடு நோக்கமாகி ஜீவியமாவது பூரணயோகம்.

தமிழ்நாட்டுப் பழமொழிகளும் ஸ்ரீ அரவிந்தமும்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி.....)

கர்மயோகி

56. சுடர் விளக்காயினும் தூண்டுகோல் ஒன்று வேண்டும்.
☆ தன்னைத் தானே தூண்டிக்கொள்ளும் சுடர் அன்னை நினைவு.
57. சுகத்துக்குப்பின் துக்கம், துக்கத்துக்குப்பின் சுகம்.
☆ சுகத்தின்பின் பெருஞ்சுகம், துக்கத்தின்பின் சுகம்.
58. தத்துவம் அறிந்தவன் தவசி.
☆ சரணாகதியறிந்தவன் யோகி.
59. துளசிக்கு வாசமும், முள்ளுக்குக் கூர்மையும் முளைக்கிறபோதே தெரியும்.
☆ அன்னையின் சூழல் ஆரம்பத்திலேயே தன்னை அறிவிக்கும்.
60. நுணலும் தன் வாயால் கெடும்.
☆ வாயால் கெடும் மடமையும் சமர்ப்பணத்தால் தப்பும்.

தொடரும்....

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

நோக்கம் உள்ளவரை பலன் தரும். ஆழ்ந்த நோக்கம் வாழ்வு முழுவதையும் நிர்ணயிக்கும்.

யோக வாழ்க்கை விளக்கம் V

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி....)

கர்மயோகி

932) முழு ஆத்மசமர்ப்பணம் எழு சிறுகாரியங்களை முழுமையாகச் சமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும்.

சிறியதில் முழுமை சமர்ப்பணத்தை முழுமையாக்கும்.

- ☆ எந்த நிமிஷம் ஒரு வேலை (perfect) சிறப்பாக முடிகிறதோ, அதே நேரம் அவர் அடுத்த லெவலுக்குப் போய்விடுவார். அவர் அதே சிறப்பைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தால், சீக்கிரம் உச்சிக்கு வந்துவிடுவார். சட்டம் அனைவருக்கும் பொதுஎன்றாலும், நடைமுறையில் ஒரு சிலரே இதை எய்தினர். மற்றவர் இடையில் நின்றுவிடுகின்றனர்.
- ☆ இந்திய அரசியலில் 1915இல் வந்த காந்திஜி 1920இல் தலைமையை ஏற்றார். முடிவுவரை அதைப் பெற்றிருந்தார். ராஜாஜி இரண்டாம் இடத்திற்கு 1920இல் வந்தவர் அதை இழந்து, மீண்டும் 1947இல் அதைச் சிறிது பெற்று உடனே இழந்துவிட்டார். நேரு 30இல் வந்தவர் 40இல் தலைமையை எட்டி 1964 வரை - இறுதிவரை - அதைப் பெற்றிருந்தார். காமராஜ் 1964 வரை சுமார் 30 வருஷம் உழைத்து, கடைசி நேரத்தில் கட்சிக்குத் தலைவராகி, சர்க்காரில் தலைமையைப் பெறாமல் இறங்கி விட்டார். சுப்ரமணியம் தொடர்ந்து உயர்ந்து இரண்டாம் மட்டத்துடன் நின்று விட்டார்.
- ☆ வாழ்வில் நாம் உள்ளூரிலும், நாம் வேலை செய்யுமிடத்திலும், பொது வாழ்விலும், அரசியலிலும், சர்க்காரிலும் இந்நிகழ்ச்சிகளைக் காண்கிறோம். மேற்சொன்னது இவற்றைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள உதவும்.

☆ மேற்கூறியதை மாற்றிக் கூறினால்,

சிறியதில் முழுமை பெறாமல் பெரியதை எட்ட முடியாது. ☆

- ☆ நாம் செய்வது எந்த வேலையானாலும் 90% முதல் 97, 98, 99% சிறப்பாகப் பலரும் செய்யலாம். 100% செய்வது அரிது. ஒருவர் (100%) முழுவதும் சிறப்பாகச் செய்தால் அவர் அடுத்த உயர்ந்த நிலைக்குப் போவார். டிரைவர் பஸ் ஓனராவார். எதுவரை இந்த சிறப்பை அவரால் கடைப்பிடிக்க முடிகிறதோ அதுவரை அவர் உயர்வது தடையின்றித் தொடரும்.
- ☆ சாப்பிடுவது, சைக்கிள் துடைப்பது, file பார்ப்பது, துணி சலவை செய்வது, ஒரு கட்டுரை எழுதுவது போன்றவை சிறுகாரியங்கள். திருமணம், எலக்ஷன், பெரிய காரியங்கள். இச்சிறுகாரியங்களில் சமர்ப்பணம் முழுமையானால், அவரால் திருமணம், எலக்ஷன் போன்றவற்றுள் சமர்ப்பணத்தை முழுமையாகச் செய்ய முடியும். அம்முழுமையை அவரால் தொடர முடியுமானால் நாட்டின் தலைவராக, உலகில் பிரசித்தி பெற்றவராகவோ, யோகசித்தி பெறவோ அவரால் முடியும்.
- ❖ சமர்ப்பணம் எந்த அளவிலும் முழுமை பெறுவது சிரமம்.
- ❖ முழுமை பெற்றால் அதே நேரம் உயர்வுண்டு.
- ❖ முழுமை தொடரும்வரை தடையற்ற உயர்வுண்டு.
- ❖ சிறியதில் முழுமை, பெரியதில் முழுமை பெற்றுத் தரும்.

யோகம் பலிக்க நாம் செய்யும் சிறிய, பெரிய காரியங்களை முழுமையாகச் சமர்ப்பணம் செய்தல் உதவும்.

- 933) ஞானம் பெரியதானாலும், பலன் நடைமுறையில் சிறியதாக உள்ளது - பிரம்மத்தில் மௌனத்தை அறிந்தாலும் எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை - என்பதால் முட்டுக்கட்டை போட்டு நெடுநாள் அப்படியேயிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்குள்ள வழிகளில் ஒன்று, சிறு

காரியங்களில் சிறு குறையிருந்தால் அதை நீக்குவது. அதைக் கவனித்து நீக்கினால் அங்குலம் அங்குலமாக வழிவிடும்.

சிறுகாரியத்தில் சிறுகுறை நீக்கினால் பிரம்ம ஞானம் தடையின்றி பூர்த்தி பெறும்
(The significance of a small act).

புரட்சிகரமான பெரிய மாற்றங்கள் வரும்பொழுது எந்த நிகழ்ச்சிகள் மூலம் அவை நிகழ்கின்றன என அனைவரும் அறிவர். அவை பெரிய நிகழ்ச்சிகள். அதேபோல் முக்கியமான சிறுநிகழ்ச்சிகள் அம்மாற்றத்திற்குக் காரணமாக இருப்பதைப் பொதுவாக எவரும் அறிவதில்லை.

- ☆ மிகச் சிறிய நிகழ்ச்சிகள் மிகப் பெரிய மாற்றங்களுக்குக் காரணம்.
- ☆ பெரிய நிகழ்ச்சிகள் நல்லனவாக இருக்கும் - ஒரு நாட்டின் சுதந்திரம், ஐ.நா. ஸ்தாபிதம் போன்றவை. அவை கெட்டனவாகவும் இருக்கும் - முதல் உலகப் போர் ஆஸ்திரிய ட்யூக் கொல்லப்பட்டதால் எழுந்தது.
- ☆ தத்துவத்திற்கு நல்லதும், கெட்டதும் சமமே.
- ☆ இத்தத்துவத்தை உலகில் ஏற்றால் உலகம் பெருமளவுக்குச் செழிக்க வழி செய்யலாம்.

எல்லா உலகப் பிரச்சினைகளையும் தீர்க்கும்வழி உடனே புரியும்.

ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் செனட் அமைப்பு, ஊழியர் காண்ட்ராக்ட், பாடதிட்டம் என எல்லா அம்சங்களையும் 60 ஆண்டுக்கு முன் திருத்தியமைக்க ஓர் இளம் ஊழியர் மேற்கொண்டார். 10 வருஷமாக வேலையில்லாமலிருந்து அவர் பெற்ற வேலைக்கு அவர் சேவை உலை வைத்தது. சேவை இலட்சியச் சேவை என்பதால் உயிருக்கு ஆபத்து. அனைத்தையும் எதிர்கொண்டு வெற்றிகரமாக வேலை செய்து, அவர் வேலை போயிற்று. வேறு கல்லூரியில் பேராசிரியராகச் சேர்ந்தார். இக்கருத்துகளை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவரை உடனிருந்து ஊக்குவித்தது ஒரு மாணவன். அவன் படிப்பு சேவையால் பலியானது. மீண்டும் அவன் படிப்பை

வேறிடத்தில் தொடர இருக்கும்பொழுது இலட்சிய ஊழியர் அவனுக்கு அட்மிஷன் பெற முன்வரவில்லை. அவருடைய பிரின்ஸ்பால் மாணவனை லேசாக அறிவார். நல்லெண்ணத்தால் தாமே வலிய வந்து அவனுக்கு அட்மிஷன் வாங்கிக் கொடுத்தார். இதுவரை 10 ஆண்டுகளாயின. பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் இலட்சிய ஊழியரின் குழுவில் (12 பேர்) ஒருவரை சிண்டிகேட் உறுப்பினராக நியமிக்க முன்வந்தனர். எவரும் எதிர்பாராத வகையில் அது ஊழியரின் பிரின்ஸ்பாலுக்குப் போயிற்று. 10 வருஷ உழைப்பு, தியாகம் கொண்டு வந்த பலனை ஒரு சிறு காரியம் அவரைத் தவறவிட்டது. அதே சிறு காரியம் பிரின்ஸ்பாலுக்கு அதைப் பெற்றுக் கொடுத்தது.

Pride and Prejudice இல் தவறு நடக்க உதவும் சிறு காரியங்கள் பல. நல்லது நடக்க உதவும் சிறுகாரியங்கள் பல.

லிட்யாவைப் பற்றி எலிசபெத் படித்து முடித்தவுடன் அங்கு வரும் டார்சியிடம் எலிசபெத் அவள் ஓடிப்போன விஷயத்தைக் கூறுகிறாள். அதுவே முடிவில் லிட்யாவின் திருமணத்திற்கு உதவியாக இருக்கிறது.

- ❀ எலிசபெத் விக்காமின் ஊழலை மறைத்தது.
- ❀ மிஸஸ் பென்னட் டான்ஸ் ஹாலில் ஜேன் திருமணத்தைப்பற்றிப் பேசியது.
- ❀ லிட்யாவும், கிட்டியும் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தது ஆகியவை கெட்ட சிறு காரியங்கள்.
- ❀ ஜேனுக்கு காரலின் கெட்ட எண்ணம் புரிந்தது.
- ❀ மிஸ்டர் பென்னட் பொறுப்பேற்றது.
- ❀ எலிசபெத் மனம் மாறி தன் நிலையை ஏற்றது நல்ல சிறுகாரியங்கள்.

934) தெரிந்ததைக் கொண்டு தெரியாததை நம்புவது நம்பிக்கை. தெரியாததைக் கொண்டு தெரிந்ததை மறுப்பது சந்தேகம்.

நம்பிக்கையும், சந்தேகமும் ஒன்றுபோல் தோன்றும்.

ஆத்மாவில் தெளிவிருந்து அறிவுக்குப் புலப்படாத காலத்தில் அறிவு நம்புவதுண்டு. அதற்கு நம்பிக்கையெனப் பெயர். நம்பிக்கையை ஆத்மஞானம் எனக் கூறுகிறார் பகவான். குற்றத்திலேயே சம்பந்தப்படாதவனை அனைவரும் முழுவதும் குற்றம்சாட்டும் நிலை உண்டு.

- ☆ இந்த நேரம் ஊரார் பேசுவதால் பயம் ஏற்பட்டு தண்டனை பெறுவது உண்டு.
- ☆ ஆத்மதெளிவால் அசையாமலிருந்து முழுவிடுதலை பெறுவதுண்டு.
- ☆ உண்மை பலிக்கும். நாம் நம் உண்மையை ஏற்றால் அது வலுபெட்டுப் பலிக்கும்.
- ☆ எதுவும் நம்மைப் பொருத்தது. நம் மனம் எதை ஏற்கிறது என்பதைப் பொருத்தது.

வாழ்க்கையில் சந்தேகம் வரக்கூடாத இடம் உண்டு. அங்கு சந்தேகம் வந்து வாழ்க்கை பாழான மக்கள் ஏராளம். தகப்பனார் பையன் திருடியதாக நினைத்தால், அதன் பிறகு அங்கு உறவில்லை. பாசம் எழுந்து. பார்ட்னர் திருடாதபொழுது திருடுவதாக நினைத்தால், அதன்பின் கூட்டில்லை. நட்பு முறியும் இடம் இது. கணவன், மனைவி உறவில் நடத்தையில் சந்தேகம் எழுந்தால் அதன்பின் தாம்பத்தியம் இல்லை.

ஏன் சந்தேகம் எழுகிறது?

- ☆ தோற்றத்தை உண்மையென நம்பினால் சந்தேகம் எழும். ஏன் அப்படி நம்புகிறார்கள்?
- ☆ நம்பிக்கைக்கு மனம் தூய்மையாக, வலுவாக இருக்க வேண்டும். தூய்மை, வலு குறைந்தால் சந்தேகம் வரும்.
- ☆ தூய்மை, வலு என்றால் என்ன? நல்லதை மட்டும் மனம் ஏற்றால் மனம் தூய்மையாக இருக்கும்.
- ☆ சில்லறை விஷயத்தில் ஆசையெழாவிட்டால் மனம் பலமாக இருக்கும்.
- ☆ சில்லறை விஷயங்களைப் பிறருக்காக, சந்தர்ப்பத்திற்காக ஏற்பவர்

பலம் இழந்தால், அவர் பலம்பெற வழியுண்டு.

- ☆ மனமே சில்லறையானால், கெட்டதை நம்பினால், அவர்கள் சந்தேகத்தை அழிக்கும் வலிமைபெற வழிகூறுவது எளிதன்று.
- ☆ வாழ்க்கையில் அவர்கட்கு வழிகிடையாது, வழியே இல்லை.
- ☆ அன்னையிடம் வழியுண்டா?
- ☆ இவர்கள் அன்னையிடம் வரமாட்டார்கள், வந்தால் தங்கமாட்டார்கள், தங்கினால் அன்னையை ஏற்கமாட்டார்கள்.
- ☆ அப்படி ஒருவர் வந்து தங்கி, அன்னையை ஏற்றால் அவருக்கு என்ன வழி?

உலகில் எதை நம்பாவிட்டாலும், யாரை நம்பாவிட்டாலும், அன்னையை ஏற்றபின் அவர் மீது முழுநம்பிக்கை ஏற்பட வேண்டும்.

- ☆ அந்தஎண்ணம் இந்தநபருக்கு உடன்பாடானால் வழியுண்டு. வழி - 3நாள் பிரார்த்தனை. பிரார்த்தனை - "எனக்கு அன்னை மீது பூரணநம்பிக்கை வேண்டும்" என அவர் 3நாள் பிரார்த்தனை செய்தால் நம்பிக்கை வரும்.
- ☆ அந்த நம்பிக்கை வந்தபின், மனத்திலுள்ள சந்தேகம் அழிய வேண்டும் - இது பொய்யான சந்தேகம், நிச்சயமாக அழியும் - என்ற பிரார்த்தனை பலிக்கும்.
- ☆ பிரார்த்தனைக்குரிய அடிப்படையிருந்தால் பிரார்த்தனை பலிக்கும்.
- ☆ அவ்வடிப்படை அன்னைமீது முழுநம்பிக்கை. அன்னைமீதுள்ள நம்பிக்கை சந்தேகத்தை அழிக்கும் வலுவுள்ளது.

தொடரும்.....

ஜீவியமணி

தொண்டன் தலைவனானால் மக்கள் ஆள்வார்கள்.

"Life Divine" - கருத்து

பிரம்மம் நிர்ணயிக்காது என்பது தவறில்லை, குறையில்லை, நிறைவு (P.333).

வேத காலத்திலிருந்து இந்துமதம் கண்ட ஆன்மீக உண்மை சச்சிதானந்தம். அதையும் கடந்தது பிரம்மம். வேதமும், அதன்பிறகு உபநிஷதமும், வேதாந்தமும், கீதையும் சச்சிதானந்தம், பிரம்மம் என்ற கருத்துகளை ஆமோதித்தனர். ஒவ்வொருவரும் சில மாறுதல்களையும் செய்தனர். அனைவரும் ஏற்ற கருத்துகள்.

☆ பிரம்மம் அசைவற்றது, வளராதது, ஆதியும் அந்தமும் அற்றது.

பிரம்மம் அசையாதது என்பதால் உலகத்தை அதனால் சிருஷ்டித்திருக்க முடியாது என்றனர் அனைவரும். இதுவரை இந்து மதம் கண்டது பிரம்மத்தின் ஓர் அம்சம். பிரம்மம் அசையும், வளரும் என்கிறார் பகவான். அதனால் பிரம்மமே உலகை சிருஷ்டித்தது எனவும் கூறுகிறார். ரிஷிகள் கூறியதை பகவான் மாற்றிக் கூறுவதன் காரணத்தை மேற்சொன்ன கருத்து எடுத்துக் கூறுகிறது. கீழ்க்கண்டவற்றைக் கருதுவோம்.

- ❁ மேட்டுர் அணையில் தேங்கி நிற்கும் 120 அடி நீர் சக்தி வாய்ந்தது. தமிழ்நாட்டில் பெரும்பாலும் பயன்படும் மின்சார சக்தியை அது உற்பத்தி செய்கிறது.
- ❁ மொளனம் சலனத்தைவிட சக்தி வாய்ந்தது. சலனத்தின் திறன் முழுவதும் மொளனத்தில் உற்பத்தியாகிறது.
- ❁ ஜனாதிபதி செயல்படுவதேயில்லை. மொளனமாக பேப்பரில் கையெழுத்திடுகிறார். ஆனால் நாட்டின் எல்லா அதிகாரங்களும் அவரிடம் உள்ளன. பிரதமரை நியமிப்பது அவரே. லோக் சபைக்கு

உயிர் அளிப்பது ஜனாதிபதியே. பிரதம நீதிபதி, எலக்ஷன் கமிஷனர், ரிஸர்வ் பேங்க் கவர்னர் ஆகியவரை நியமிப்பவரும் அவரே. பிரதமரை அவரால் நீக்க முடியும். அவரைப் பிரதமரால் நீக்க முடியாது.

தத்துவம்:

பிரம்மம் எந்தமுடிவும் எடுப்பதில்லை என்பது எந்தமுடிவுக்கும் பிரம்மம் கட்டுப்பட்டதில்லை எனக் கூறுவதை நாம் அறியவில்லை. பிரம்மத்தின் அடிப்படை சுதந்திரம்.

பிரம்மத்தின் முடிவான சட்டம் சுதந்திரம். பகவான் அதன் சுதந்திரத்திற்குத் தரும் விளக்கம் வேறு. "சுதந்திரத்தை இழக்கும் சுதந்திரமும் அதனுடையது" என்கிறார். பிரம்மம் சுதந்திரத்தை இழந்து அடிமையாக முடியாது என்பதால், அதன் சுதந்திரம் குறைபடுகிறது. அக்குறைக்கும் பிரம்மத்தை நாம் ஆளாக்க முடியாது என்பது பகவான் விளக்கம்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

ஆன்மா உள்ளதைக் காணும் திறனுடையது. மனம் நடக்குமா, நடக்காதா என (possibility) தன் திறமைக்கேற்ப நடக்கக் கூடியவற்றைக் கருதுகிறது. திறமையை நம்பும் மனத்தினின்று விலகி, உள்ளதைக் காணும் ஆன்மாவை அடைந்தால், நடக்காதது நடக்கும்.

நடக்கும் என்பது ஆன்ம திருஷ்டி.

நடக்குமா, நடக்காதா என்பது மனத்தின் திகைப்பு.

"அன்னை இலக்கியம்"

தேடி வந்த தெய்வம்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி....)

இல. சுந்தரி

அறை முழுவதும் சுவரில் ஒழுங்காகப் பொருத்தப்பட்ட அன்னை படங்கள்.

“அது சரி ஆண்ட்டி, இந்த அறையில் எனக்குப் போட்டியாக இத்தனை பேர் இருக்கிறார்களே, இவர்களெல்லாம் யார்?” என்றாள் சாதனா.

“இவர்கள் இத்தனைபேர் இல்லை. எல்லாமே ஒருவரின் படம்தான்” என்றாள் சுசீலா.

“ஒருவரா? ஒருவர் எத்தனை வேடமணிந்தாலும் ஒரே மாதிரி முகம்தானிருக்கும். இப்படங்களில் இருப்பவர் வேறுவேறு என்று எண்ணும்படியல்லவா இருக்கிறது” என்றாள் சாதனா.

“அதுதான் இவருடைய சிறப்பு” என்றாள் சுசீலா.

“சிறப்பா? இது வியப்பாக அல்லவா இருக்கிறது?”

“ஆம், இதே ஐயப்பாட்டை இவரிடமே ஒருவர் கேட்டிருக்கிறார். அதற்கு அவர் என்ன பதில் கூறியிருக்கிறார் தெரியுமா, ‘ஒவ்வொரு படத்திலும் என் மாறுபட்ட அம்சம் வெளிவரும். இதனை ஒன்று திரட்டிப் பார்த்தால் நானே அனைத்துப் படங்களிலும் உள்ளேன்’ என்று கூறியிருக்கிறார்”.

“இவர் உங்கள் உறவினரா, நண்பரா?”

“எனக்கு மட்டுமல்லாது, எல்லோருக்குமே இவர் நித்தியமான உறவு. அவரவர் ஏற்கும் உறவு” என்று பக்தியுடன் கூறினாள் சுசீலா.

“என்ன விந்தையான பெண்மணி இவர்!” என்கிறாள் சாதனா.

“விந்தையான பெண்மணி அல்லர், இறைசக்தியவர். பெண்

வடிவில் வந்தவர்” என்றாள் சுசீலா.

“இவர் இறைவன் என்றால், நானும் இறைவன்தான்” என்றாள் சாதனா குறும்பாக.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“மானுடமாய் இருக்கும் இவர் கடவுள் என்றால், நானும் ஏன் கடவுளாய் இருக்கக்கூடாது?”

“நீ சொல்வதும் சரிதான். மனிதர்கள் இறைவனின் நலிந்த பிரதிஎன்று ஸ்ரீ அரவிந்தர் சொல்லியிருக்கிறார்”.

“நான் அதைச் சொல்லவில்லை ஆண்ட்டி. கோயில்களில், படங்களில் உள்ள கடவுளர் வடிவம் போலில்லாது மானுட வடிவில் இருப்பதைக் குறிப்பிடுகிறேன்”.

“வடிவமும், குணமும் கடந்த அனந்தப்பொருள் கடவுள். அது எப்படியும் இருக்க முடியுமல்லவா?” என்றாள் ஆண்ட்டி.

“ஆக, நான் கடவுள்தான் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறீர்கள் என்று சொல்லுங்கள்” என்றாள்.

“அவள் குறும்பு சுசீலாவுக்கு மிகவும் பிடித்தது. நான்தான் முதலிலேயே நீ கடவுள் என்று ஒப்புக்கொண்டேனே” என்று சுசீலாவும் பதிலுக்குச் சொன்னாள்.

அன்றிலிருந்து சாதனாவுடன் சுசீலாவுக்கு கலகலப்பான அன்பும் ஆதரவும் நிறைந்த புதிய வாழ்வு தொடங்கிற்று எனலாம். சாதனா வந்தவுடன் கால்வலி மறந்துபோனது. காலையில் துயில் எழுந்து வரும் அவளைக் காண அறை வாயிலில் காத்திருப்பாள் சுசீலா. மலர்ச்சியாக வெளிவரும் சாதனாவின் முகமும் அன்னையைப் போல இரவு இருந்தது போலில்லாமல் காலையில் வேறு விதமாக இருக்கும். அவள் பார்வை, பேச்சு, குறும்பு எல்லாமே ஏதோவொரு ஆழ்பொருள் கொண்டதுபோலிருக்கும்.

“என்ன ஆண்ட்டி, ஒரே பரவசமாயிருக்கிறீர்கள்?” என்பாள் சாதனா.

“ஓ, அதுவா? அந்த நாட்களில் ஸ்ரீ அன்னையின் பால்கனி தரிசனத்திற்காக அன்பர்கள் காத்திருப்பார்களாம். அன்னை அங்குத்

தோன்றியவுடன் பரவசப்படுவார்களாம். அதுபோல் என் கடவுள் தரிசனத்தில் பரவசப்படுகிறேன்” என்பாள் சுசீலா.

“பக்தையே, என் கடவுள் அம்சத்தைக் கண்டுகொண்ட உன் பக்தியை மெச்சினேன்” என்று சாதனா குறும்பாய்க் கூற, சுசீலாவின் கண்கள் கலங்கும்.

தன்னந்தனியாய் இருந்த சுசீலா ஆண்டி, சாதனாவின் வரவால், அவள் கலகலப்பான பேச்சால், தூய அன்பால் உற்சாகமானாள்.

தானே சமைத்து, தானே சாப்பிடும் தனிமையால் சமையல் மீதே வெறுப்புற்றிருந்த சுசீலா, சாதனாவின் அன்பில் திளைத்து, அவளுக்காக விதம்விதமாகப் பலகாரங்களும் உணவும் சமைத்து அன்புடன் பரிமாறுவாள். சாதனாவும் உரிமையாக சுசீலாவை உட்கார வைத்துத் தானே சமைத்துப் பரிமாறுவாள். காலை பத்து மணிக்குப் புறப்பட்டு போய் மாலை ஆறு மணிக்கு வந்துவிடுவாள். சுசீலாவை கடற்கரைக்கு உலாவ அழைத்துப் போவாள். வேலைக்காரப் பெண்ணை 10 மணிக்கு மேல்தான் வரவேண்டும் என்று கூறிவிட்டாள் சுசீலா. சாதனா வீடு திரும்பும்முன் அவளை அனுப்பிவிடுவாள். அவள் துணிகளைத் தானே உலர்த்தி எடுத்து, தானே இஸ்திரி போடுவாள். அவள் கையாளும் பொருட்களை யாரும் தொடவிடமாட்டாள்.

சாதனாவும் அவள் அன்பான பணிவிடைகளை ஏற்று, தானும் அவளுக்குப் பணி செய்வாள். இரவு காலுக்கு மருந்து தடவுவாள், காலைப் பிடித்துவிடுவாள்.

உணவு பரிமாறும்போது அவள் முகத்தையே பரிவுடன் நோக்கும் சுசீலாவை, சாதனா கேலி செய்வாள்.

“பக்தையே நீ எம்பொருட்டு செய்த நிவேதனங்களை யாம் மகிழ்வுடன் ஏற்றோம். என்ன வரம் வேண்டுமோ, கேள். உன் பிரார்த்தனையை யாம் நிறைவேற்றவே உம்மிடம் வந்துள்ளோம்” என்பாள்.

“தாயே, பராசக்தி, என் மகன் மீண்டும் என்னிடம் வர வேண்டும். என் இறுதிக் காலத்தில் அவன் என்னிடம் வந்துவிட வேண்டும்” என்பாள் சுசீலா.

“பராசக்தி நேரில் வந்தாலும் மானுடம் திருப்தியடைவதில்லை. அவர்களுக்குத் தம் ரத்தபாசமே பெரிது. பரவாயில்லை மகனே, யாம் கொடுத்த வாக்குத் தவறுவதில்லை. உன் விருப்பப்படியே உன் மகன் உன்னைத் தேடி வருவான்” என்று குறும்பாய்க் கூறுவாள்.

இப்படி இவர்கள் இருப்பது அக்கம் பக்கத்தவர்க்கு வியப்பூட்டியது. சுசீலா ஆண்டியுடன் சேர்ந்தாற்போல் இரண்டு நாள் யாரும் தங்கமாட்டார்கள். இப்படி பெரிய உத்யோகம், பெரிய தோரணை உள்ள பெண் அவளுடன் சகஜமாய் நீண்ட நாள் இருப்பது வியப்பே என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

திடீரென்று ஒருநாள் சுசீலா சாதனாவிடம், “சாதனா, நீ எவ்வளவு பெரிய உத்யோகத்தில் இருக்கிறாய், உன் உற்றார், உறவினரையெல்லாம் நினைத்து ஏங்காமல் என்னிடம் எவ்வளவு பரிவும் பாசமுமாய் இருக்கிறாய், என் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைக்கு ஏன் இந்த அன்பில்லை? உன்போல என் பிள்ளை என்னிடம் பரிவு காட்டினால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்” என்றாள்.

“ஒருவேளை நீங்கள் என்னை அன்பு செய்வதற்காக உங்கள் பிள்ளை பாராமுகமாய் இருக்கிறாரோ, என்னவோ?” என்று வழக்கமான குறும்பை உதிர்த்தாள் சாதனா.

“அது என்னவோ உண்மைதான். என் மகன் பாசமாய் பக்கத்திலிருந்திருந்தால் நான் பக்தியைக்கூட மறந்திருப்பேன்” என்றாள் சுசீலா.

“சரி ஆண்டி, வருத்தப்படாதீர்கள். உங்கள் மகன் உங்களைத் தேடி வந்துவிடுவார்” என்று தெய்வவாக்குப்போல் கூறினாள்.

“இல்லை சாதனா, என் மகன் வரமாட்டான். அவனுக்கு என்மேல் பாசமில்லை” என்று கண்ணீர் வடித்தாள்.

“பாசத்தை விடுவது கடினம். அது இயல்பாகவே உங்களுக்குக் கிடைத்தால் பாக்யமல்லவா?”

“என்ன செய்ய, அந்தஞானம் வந்தால் எனக்குத் துன்பமே இல்லையே. கடவுள் எனக்கு எல்லா உதவிகளையும் செய்தாலும் என் மனம் என் சொந்தத்தையல்லவோ நினைக்கிறது” என்றாள் சுசீலா.

“என்ன செய்வது ஆண்ட்டி? இந்தப் பாசம் காரணமாய்த்தான் மனிதர்கள் தம் அழைப்பிற்கிணங்கி அருகில் வரும் இறைவனைப் புறந்தள்ளிவிடுகிறார்கள்” என்றுகூறிச் சிரித்தாள்.

“நீ என்ன சொல்கிறாய் சாதனா?” என்றாள் சுசீலா.

“மனிதர்களின் இரத்தபாசம் வலுவானது என்று சொல்கிறேன்” என்றாள் சாதனா.

“ஆண்ட்டி என்னைப் புறப்பட்டுவரச் சொல்லி போன் வந்து விட்டது. நான் கிளம்புகிறேன். நிச்சயம் உங்கள் மகன் வந்துவிடுவார்” என்று புறப்பட்டாள் சாதனா.

“என்ன சாதனா, கேலி செய்கிறாய்? என் பிள்ளை இருக்கும் இடமே தெரியாது. இத்தனை வருஷங்களில் ஒரு கடிதமோ, போனோ கூடச் செய்ததில்லை. எப்படி வருவான்?”

“அது அப்படித்தான் ஆண்ட்டி. உங்கள் உள்ளாழத்தில் உங்கள் மகன் நினைவிருக்கிறது. அந்த அழைப்பிற்குப் பதிலுண்டு” என்று சீரியலாய்க் கூறிவிட்டு, வழக்கமான குறும்புடன், “ஆண்ட்டி, மனிதன் கடவுளை அழைப்பானாம். கடவுள் வந்தவுடன் சொந்தங்களை எண்ணி மறுத்துவிடுவானாம். நான் கடவுள்போல் வந்தேன், என்ன பயன்? உங்கள் உள்ளாழத்தில் உங்கள் மகன் வீற்றிருக்கிறார்” என்றாள் சாதனா.

“ஏதேனும் சொல்லி என்னை அழுவைக்காதே. நீயும் என்னை விட்டுப் போகாதே” என்றாள்.

“இல்லை ஆண்ட்டி, நான் எங்கு போனாலும் உங்களுக்குள்ளே இருப்பேன். இப்போது உங்கள் மகன் வருவார். மீண்டும் உங்கள் கடவுளிடம் ‘நீங்கள் தான் வேண்டும்’ என்றழைக்கும்போது வந்து விடுவேன். இந்தாருங்கள் என் போன்நம்பர்” என்று எண் எழுதிய அட்டை ஒன்றைக் கொடுத்தாள். பிரியாவிடைபெற்றுச் சென்றாள்.

மறுநாளே சுசீலாவின் மகன் வந்துவிட்டான். என்ன விந்தை! நான் ‘கடவுள், கடவுள்’ என்று சொன்ன சாதனாவின் வாக்கு அப்படியே பலித்துவிட்டதே. மகிழ்ந்தாள். எப்படியோ கெஞ்சியபோது எல்லாம் வாராத மகன் இன்று எப்படி வந்தான்?

மனைவியின்றி தனியே வந்திருந்தான். “ஏன் அவள்

வரவில்லை?” என்று விசாரித்தாள்.

“நீ எனக்குத்தானே அம்மா. நான் அதனால் வந்தேன். அவள் அவளுடைய அம்மாவுடன் இருக்கிறாள். அதை விடு” என்றான்.

எப்படியோ தன் மகனில்லாது தன்னிறுதி மூச்சு முடியாது என்ற தெம்பு வந்தது. மகனிடம், நேற்றுவரை தன்னுடன் தங்கியிருந்த சாதனாவைப் பற்றி ஆர்வமாகக் கூறினாள். அவள் கொடுத்த போன் நம்பரைக் கொடுத்து, “அவளுடன் பேசு, நன்றி சொல். நான் அவளுடன் பேச வேண்டும். நீ வந்துவிடுவாய் என்று கடவுள் போல் சொன்னாள்” என்று துடித்தாள்.

அவள் கொடுத்த போன் நம்பரில் டயல் செய்து விசாரித்த போது, அது தியான மையத்தின் இடமென்றும், அங்கு சாதனா என்ற பெயரில் யாருமே இல்லை என்றும் பதில் வந்தது.

அப்படியானால் சாதனா யார்? அவள் குறிப்பிட்ட அலுவலகத்தில் சாதனா என்ற பெயரில் உயர் ஆபீஸர் யாரும் டிரான்ஸ்பரில் வரவில்லை எனத் தெரியவந்தது.

“அம்மா, இதெல்லாம் நீ கண்ட கனவா? உன் பிரமையா?” என்றான் மகன்.

இல்லை, கனவில்லை. யாவுமே உண்மை. அவள் பூஞ்சிரிப்பும், குறும்புமாகப் படியேறி வந்து ‘சுசீலா ஆண்ட்டி நீங்கள்தானே?’ என்றது பசுமையாய் இருந்தது. ‘அந்தப் படங்களில் இருப்பது கடவுள் என்றால், நானும் கடவுளே’ என்று சொன்னது, ‘நான் கடவுள் என்று ஒப்புக் கொள்கிறீர்களல்லவா?’ என்றது, ‘பராசக்தியே வந்தாலும் மானுடர்க்குப் பாசமே பெரியது’ என்று கூறியது, ‘அழைத்தவுடன் வந்தேன். ஆனால் உங்கள் உள்ளாழத்தில் உங்கள் மகனே இருக்கிறார்’ என்று கூறியது, ‘நீங்கள்தான் வேண்டுமென்று உங்கள் அன்னையை அழைக்கும்போது மீண்டும் வருவேன்’ என்று கூறியது.... நினைக்க நினைக்க மனம் கரைந்தது. உடலும் கரைந்து ஒன்றும் இல்லாது போனாள் சுசீலா. அன்னையே நீரே வந்தீரா? உம்மைப் புறந்தள்ளி பாசத்தை வலியுறுத்தினேனா? ‘நீங்கள்தான் வேண்டும், நீங்கள்தான் வேண்டும்....’ என்று அவள் உள்மனம் கதறியது.... மகன் அறிந்தானிலன். ஆழத்திலிருந்து வந்த அழைப்பல்லவா, அன்னைக்கு

அவள் குரல் கேட்டது.

‘ஆம் மகனே, நான் இங்கு உன்னுள்ளேயே இருக்கிறேன். அதை நீ உணர உனக்கோர் அதிர்ச்சி வைத்தியம் தேவைப்பட்டது’, பொன்னொளியாய் அன்னையின் அன்புருவம் தெரிகிறது. அந்தப் பொற்பாதங்கள் ஒளிவீசி கண்கூசுகிறது. ‘அவள் மலரடிகளை ஊன்றிய இடங்களிலெல்லாம் அற்புதப் பரவசானந்த ஓடைகள் பொங்கிப் பாய்கின்றன’ என்ற பகவானின் வாக்கு பொய்க்குமா?

‘உன் பிரமையா?’ என்று கேட்ட அவள் மகன், மெய்ம்மறந்து அவள் நிற்பதைக் கண்டு, “அம்மா உனக்கு என்னாயிற்று?” என்று கலங்கியவாறு கேட்கிறான்.

புறவுலக சிந்தனையே இல்லாத சசீலா மயங்கி வீழ்ந்தாள். அவள் மகன் பதறியவாறு அவளை மெல்ல படுக்கையில் கிடத்திவிட்டு டாக்டருக்குப் போன் செய்தான்.

வந்து பார்த்த டாக்டர், “ஏதோ அதிர்ச்சியால் மயங்கி இருக்கிறார்” என்றும், “வயதான காலம், சர்க்கரை நோய் வேறு, நிலைமை மோசம்தான். மருந்து தருகிறேன். கடவுளை நம்புங்கள். நாளை வருகிறேன்” என்று கூறிச் சென்றார்.

தன் வரவால்தான் தன் அம்மா இந்த நிலைக்கு ஆளானாளோ என்ற குற்றவுணர்வில் அவளைவிட்டு அகலாதிருந்தான் மகன்.

ஆனால் அவள் டாக்டர் கூறியதுபோல் மோசமான நிலை எதனையும் அடையவில்லை. மறுநாள் காலை புத்துணர்வுடன் எழுந்தாள். மகன் பாசத்தோடு பணிவிடை செய்வது கண்டாள். வியப்படையவில்லை.

“நான் குணமாகிவிட்டேன், கவலைப்படாதே. நீ உன் மனைவியைப் பிரிந்திருப்பது சரியில்லை. நீ அவளுடன் ஒற்றுமையாய் வாழ வேண்டும்” என்று அறிவுரை கூறினாள்.

“உன்னைத் தனியாக விட்டுப் போக மனம் வரவில்லையம்மா” என்றான்.

“நான் தனிமையிலிருந்து மீண்டுவிட்டேன். அன்னை என்னிடம் இருப்பதை உணர்ந்துவிட்டேன். இனி எனக்குத் தனிமையில்லை” என்று தெளிவாய்க் கூறினாள்.

பிரிய மனமில்லாது அவள் மகன் தன் மனைவியைக் காணச் சென்றான். ஆனால் சசீலாவுக்கு முன்பிருந்த பிரிவுத் துன்பம் இப்போதில்லை. அவன் பிரிவு அவள் மனதை வருத்தவில்லை. வேறு எதற்காகவும்கூட அவள் ஏங்கவில்லை. அன்னை நினைவு அவளுக்கு ஆனந்தமளித்தது.

அவருடைய யோகலட்சியத்தை ஏற்று, வாழ்வை திருவுரு-மாற்றுவதே அன்னைக்குச் செய்யும் வழிபாடு, நன்றி என்றுணர்ந்து விட்டாள். காலில் காயம், புண், வலி ஏதுமில்லை. சாதனாவாய் வந்து காலில் மருந்திட்டது, காலைப் பிடித்துவிட்டது நினைத்து உடல் சிலிர்த்தாள். அன்னை தீண்டிய ஜீவனுக்கு நோவேது?

புதிய பிறப்பெடுத்தாள். சசீலாவின் தெம்பும் திடமும், குறை கூற முடியாத அவளியல்பும் காண்போருக்கு வியப்பூட்டியது.

அவளைத் தேடி உறவினர்களும், நண்பர்களும் அன்னை அன்பர் என்ற புதிய உருவில் வந்தனர். மகன் குணம் மாறி, தன் மனைவியுடன் அவளுக்குத் தொண்டு செய்ய வந்துவிட்டான்.

ஆனால் சசீலா இப்போது விருப்பு, வெறுப்பு ஏதுமின்றி கூட்டத்தின் நடுவே அன்னையுடன் தனிமையில் வாழும் வாழ்வைக் கற்றுவிட்டாள்.

அவளில் வெளிப்பட்ட அன்னை அவளைச் சூழ்ந்துள்ளவர்க்கும் மகிழ்வளித்தார்.

முற்றும்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

உயர்ந்த அறிவை ஏற்றுக்கொண்டு, அதனடிப்படையில் நோக்கங்களை மாற்றிக்கொண்டால், பிரச்சினைகள் மறையும். கவலை சந்தோஷமாகும். வெறுப்பான கசப்பும் மறையும்.

வெறுப்பும் கசப்பும் மறைய உயர்ந்த அறிவு போதும்.

அகந்தையிலிருந்து ஜீவனுக்கு உயர்வது

N. அசோகன்

அந்நாளிலிருந்தே ஆன்மீகம், யோகம் என்றால் பணம், பொருள், காமம் என்ற இவற்றிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது. எந்தப் பற்றுமே இல்லாத நிலைக்கு துறவறத்தை அடையாளமாகச் சொல்வார்கள். இந்தக் கருத்தின் உச்சக்கட்டமாக “ஈசனோடு ஆயினும் ஆசை அறுமின்” என்று திருமூல நாயனார் சொல்லி இருக்கின்றார். கிருஷ்ண பகவான் கீதையில் அவரிடம் சரணமடைவது என்றால் தர்மங்களையும் விட்டுவிட்டு வர வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆன்மீகம் இப்படி உயர்ந்த ஒரு வரையறையை விதிக்கிறதென்றால் இல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்டு உள்ளவர்களும் அந்நிலைக்கேற்றாற்போல் சில தவறான விஷயங்களை விலக்கி, கட்டுப்பாடு விதிக்கின்றனர். அதாவது பிள்ளைகளிடம் பெற்றோர் “ஆணவம், பேராசை, கோபம், திருட்டுத் தனம் ஆகியவை கூடாது” என்று புத்திமதி சொல்கின்றனர். இம்மாதிரி குண விசேஷங்களை வெளிப்படுத்துகின்ற குடும்பங்களை அநாகரீக-மானவர்கள் என்று ஊரார் ஒதுக்கி வைக்கின்றனர்.

ஆணவம், கோபம், சுயநலம், இவையெல்லாம் தவறான உணர்வுகள். இவற்றிலிருந்து விடுபட்டால் நாம் நல்லவர்களாகி விடுவோம் என்று நாம் பொதுவாக நினைக்கிறோம். நமக்கு அகந்தை உண்டு. அதைத் தாண்டி நமக்கு ஆன்மாவும் உண்டு. நாம் நம் ஆன்மாவை உணர்வதில்லை. அகந்தையைத்தான் உணர்கிறோம். அதுதான் நமக்குத் தெரிகிறது என்பதால் அதை நம் ஜீவனாக ஏற்றுக்கொள்கிறோம். ஆனால் உண்மையில் அகந்தை நம் ஜீவன் இல்லை. ஆன்மாதான் நம் ஜீவன். தவறான உணர்வுகள் நீங்கி விட்டால், அத்துடன் அகந்தை அழிகிறது என நாம் எதிர்பார்க்கிறோம். இது உண்மை என்றால் அகந்தை அழிந்தவுடன் ஆன்மா

எழவேண்டும். ஆனால் தவறான உணர்வுகளிலிருந்து விடுபட்டபின் உடனே நம் ஆன்மா எழுவதில்லை. இதை வைத்துப் பார்க்கும்பொழுது தவறான உணர்வுகளுடன் அகந்தை முடிவதில்லை எனத் தெரிகிறது. இவற்றைத் தாண்டியும் அகந்தை இன்னுமுள்ளது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஒருவருக்கு வீடு, நிலம், பணம் என்று சொத்து பல வகைகளில் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அந்தச் சொத்து இரண்டு, மூன்று வீடுகள், நாற்பது அல்லது ஐம்பது ஏக்கர் நிலம் மற்றும் ஓரிரண்டு கோடி வங்கி சேமிப்பு என்று கூட இருக்கலாம். இவையெல்லாம் அவருக்குரியவை, அவருடைய உடைமைகள் என்றாகின்றன. இவ்வளவு சொத்து இருப்பதால் ஊரில் அவருடைய மதிப்பு உயர்கிறது. அவரைப் பார்க்க எல்லோரும் வருகின்றனர். ஊரில் உள்ள மற்ற முக்கிய பிரமுகர்கள் எல்லாம் அவரை வீட்டிற்கு அழைக்கின்றனர். இது அவருக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது. இவ்வளவு மதிப்பும் மரியாதையும் தேடித் தருகின்ற அந்த வீடு, நிலம், பணத்தின்மேல் அவர் ஒரு பற்று வைக்கின்றார். அந்தப்பற்று அவருக்கு இயற்கையாக வருகின்றது. நம்மிடம் இருக்கும் பொருளை நாம் பயன்படுத்துவது ஒரு நிலை. பயன்படுத்துவது என்ற இடத்தில் தவறில்லை. ஆனால் அது நம்முடையது என்று உரிமை கொண்டாடி ஒரு பற்று வைக்கின்றோமே அந்தப் பற்றுதான் அகந்தையின் வெளிப்பாடு. அது ஆன்மீகத்திற்கு உதவாது. இந்தப் பற்றுக்கு மேலும் பல ரூபங்கள் உண்டு. ஒருவருடைய வீடோ அல்லது நிலமோ அவருக்குச் சொந்தமானது என்பதை நிரூபிக்க பத்திரங்கள் இருக்கின்றன. வங்கி சேமிப்பில் அவர் எவ்வளவு போடுகிறார் மற்றும் எடுக்கிறார் என்பதைக் கண்டறிய பாஸ்புக் என்ற ஒன்று இருக்கும். வீட்டின் மேல் பற்று வைப்பவர் அந்த வீட்டுப் பத்திரத்தின் மேலும் பற்று வைப்பார். வங்கியில் சேமிப்பு வைத்திருப்பவர் அதற்கு நிரூபணமான பாஸ்புக் மேலேயும் பணத்திற்கு ஈடான ஆசையை வைத்திருப்பார். பத்திரம் வீட்டுக்குச் சமமாகிறது. பாஸ்புக் பணத்திற்குச் சமமாகிறது. இப்படி, பத்திரத்தின்மேலும் பாஸ்புக்மேலும் பற்று வைப்பது அகந்தையின்பிடி வலுவடைவதைக் காண்பிக்கிறது.

- ☆ பத்திரம் முக்கியம் என்றாலும் பத்திரமே வீடாகிவிடாது.
- ☆ பட்டம் முக்கியம் என்றாலும் பட்டமே படிப்பாகிவிடாது.
- ☆ தாலி முக்கியம் என்றாலும் தாலியே திருமணமாகிவிடாது.

வீடு இருந்தால் பத்திரம் இருக்கும். சேமிப்பு என்று இருந்தால் அது வங்கியில் டெபாஸிட்டாக இருக்கும் என்பனவெல்லாம் இப்போதைய நிலை. ஆதிநாளிலிருந்து இதே நிலை என்று வைத்துக்கொள்ள முடியாது. நூறு அல்லது இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பத்திரம் இல்லாமல்கூட நிலம் வைத்திருந்தார்கள். சேமிப்பு என்பது பணமாக வீட்டிலேயே இருந்தது. நம் நாட்டில்தான் திருமணம் என்றால் அதற்கு நிரூபணமாக கழுத்தில் தாலி, விரலில் மோதிரம் என்றெல்லாம் பார்க்கலாம். மேலைநாடுகளில் முறையாகத் திருமணம் செய்து கொள்ளாமலேயே ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து குடும்பம் நடத்துகிறார்கள். தங்களைக் கணவன், மனைவி என்று தான் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். நமக்கு இது ஏற்படையதாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் மேலைநாடுகளில் நீதிமன்றங்களே இப்படி வாழ்கின்றவர்களை கணவன், மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

- ☆ பத்திரம் இல்லாமல் நிலம் வைத்திருக்கலாம். ஆனால் நிலமில்லாத பத்திரத்துக்கு மதிப்பில்லை.
- ☆ பட்டம் இல்லாமல் படித்திருக்கலாம். ஆனால் படிப்பு இல்லாமல் பட்டம் வைத்திருந்தால் அர்த்தமில்லை.
- ☆ தாலி இல்லாமல் குடும்பம் நடத்தலாம். ஆனால் கணவர் இல்லாமல் வெறும் தாலிக்கு எந்த அர்த்தமும் இல்லை.

ஆனால் மனிதன் இப்பொழுது உள்ள மனநிலையில் பத்திரம், பட்டம், தாலி என்று இவை மூன்றும் வீடு, படிப்பு, திருமணம் என்பவற்றிற்கு அடையாளமாக இருக்கின்றன. அடையாளத்தையே அதற்கு பின்னிருக்கும் விஷயத்திற்குச் சமமாகக் கருதுவது ஒரு மூட நம்பிக்கையாகும். இந்த மூட நம்பிக்கை இருக்கும் வரை அகந்தையை அகற்றுவது கடினமாகும்.

ஆணவம், திமிர் போன்றவை அகந்தையின் மட்டமான வெளிப்பாடுகள் என்றால் மானம், மரியாதை, உரிமை போன்றவை அகந்தையின் உயர்நிலை வெளிப்பாடுகளாகும். பணம், உடைமைகளை இழந்தாலும் மனிதன் மானத்தை இழக்கப் பிரியப்படுவதில்லை. உடைமைகள் போனால் உயிர் வாழலாம். ஆனால் மானம் போனால் உயிர்வாழ முடியாது என்பது பல பேருடைய நிலை. குடும்பத்தில் ஒருவர் மானம் போகும்படியான காரியத்தைச் செய்துவிட்டால் குடும்பத்தில் உள்ள மற்ற அனைவரும் இனிமேல் எப்படி வெளியே தலையைக் காட்டுவது என்று பேசுவார்கள். மானம், மரியாதைகூட அகந்தையின் சின்னங்கள் என்றால் மானம், மரியாதையில்லாமல் எப்படி வாழ்வது என்ற கேள்வி எழுகிறது. இந்தக் கேள்வி குடும்பம் நடத்துபவர்களுக்கு உரியதில்லை. யோகம் செய்ய விரும்புகிறவர்களுக்குத்தான் இந்தக் கேள்வி பொருந்தும்.

பெரிய புராணத்தில் சிறுத்தொண்ட நாயனாரின் பிள்ளைப் பாசத்தை சிவபெருமான் சோதிப்பதாகப் படிக்கிறோம். சிவனடியார் வேடம் அணிந்து வந்து தம்மைத் தாக்கிய எதிரியை மெய்ப்பொருள் நாயனார் ஒன்றும் செய்யாமல் விடுவதைக் காண்கிறோம். கிருஷ்ணரோடு பழகும் கோபிகைகளுக்குத் துணியை இழக்க நேரிடும் அபாயம் வருகிறது. இத்தகைய சோதனைகளைத் தாண்டி வருகின்ற பக்தர்களையும், பக்தைகளையும் பற்றிக் கேள்விப்படுகின்ற சாதாரண மனிதன் இவர்களைப் பெரிய ஆன்மாக்கள் என்று பாராட்டுகிறான். ஆனால் தான் இவர்களைப் போல் மாற முடியும் என்று நினைப்பது இல்லை. அதை நாடுவதும் இல்லை.

இப்படி, பெரிய ஆன்மாக்களுக்கு உரிய சிறப்பை அன்னை எளிய பக்தர்களுக்கும் அளிக்கிறார். பிள்ளையைக் கறி சமைக்க வேண்டும் என்று சிறுத்தொண்ட நாயனாருக்கு வந்த சோதனை அவர் பிள்ளைப் பாசத்தைவிட வேண்டும் என்பதற்கு அறிகுறியாகும். தன்னைத் தாக்கிய சிவனடியாரை பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று வந்த நிலைமை உயிர்மேல் உள்ள பாசத்தைக்கூட மெய்ப்பொருள் நாயனார் விடவேண்டுமென்று அறிவுறுத்துவதாகும்.

இப்படி, பாசம், ஆசை, மானம், போன்றவற்றையெல்லாம் கடந்து வந்தால்தான் நம்முடைய ஜீவியம், சத்தியஜீவிய நிலைக்கு உயர்ந்து எழும் என்றாகிறது. இந்தக்கைய தத்துவங்களை நடைமுறையில் கடைப்பிடிப்பது எப்படி?

இப்பொழுது மீண்டும் நாற்பது காணி நிலம் உள்ளவர்களுக்கு வருவோம்.

- ☆ என்னளவுக்கு இந்த ஊரில் வேறு யாருக்கும் நிலமே இல்லை. ஆகவே நான்தான் இந்த ஊரில் முக்கியஸ்தன் என்பது அகந்தையின் நிலை.
- ☆ இந்த நாற்பது காணி நிலத்திலிருந்து என்ன உச்சக்கட்ட விளைச்சலைக் கொண்டு வர முடியுமோ அதைச் செய்வது எனக்கும் நல்லது, நிலத்திற்கும் நல்லது என்று நினைப்பது வேலையைச் சிறப்பாகச் செய்ய வேண்டும் என்ற கடமை உணர்வைக் காட்டுகிறது. இது அகந்தையை விட உயர்ந்த நிலை.
- ☆ இந்த நாற்பது காணி நிலத்திலிருந்து உச்சக்கட்ட விளைச்சல் வர வேண்டும் என்பதுதான் என் நோக்கமேயொழிய அதை நானே சாதித்துக் காட்ட வேண்டும் என்பது என் நோக்கம் இல்லை. அந்த வேலையை சிறப்பாகச் செய்யக்கூடியவர் யாராக இருந்தாலும் அவர் அதைச் செய்யும்படி என்ற அந்த எண்ணம் ஓர் உயர்ந்த எண்ணம்.

அகந்தையை விலக்கி, கடமையைச் செய்வது ஆன்மீகம். மரியாதை தேடினால் கிடைக்காது. மரியாதைக்குரியவராக நடந்து கொண்டால், மரியாதை தானே தேடி வரும். உரிமையைக் கொண்டாடி கொண்டிருப்பதைவிட வேலையைச் சிறப்பாகச் செய்தால் உரிமை, தானே தேடி வரும்.

- ☆ வாழ்க்கை நாம் செய்யும் செயலைக் கருதுவதில்லை. நம்முடைய மனோபாவத்தைத்தான் கருதுகிறது. ஆசையைத் தாண்டி கடமையைச் செய்வது என்பது மனிதன் சான்றோனாவது. இது அகந்தை அழிகின்ற நிலை. தன்னைக் கடுமைப்படுத்திக்கொண்டும் ஆசையை விடலாம். அவ்வகையிலும் அகந்தை அழியும்.

- ☆ இதற்குப் பதிலாக ஆசையைப் பக்குவமாக திருவுருமாற்றம் செய்து கடமையாக மாற்றினால், அகந்தை அழிவதோடு மட்டுமின்றி நம் ஆன்மாவும் வெளிவரும்.

- ☆ இது அகந்தை விலகி, ஜீவன் மலர்ந்து எழும் பாதை.
- ☆ சுருங்கச் சொன்னால், தவம் வெளி முயற்சி, யோகம் உள் முயற்சி.
- ☆ புறம் அகமானால், தவம் யோகமாகும்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

செயலின் புறம் காலத்தால் அழியும். அதன் சூட்சுமப் பலன் அழியாது.

*எண்ணம், நோக்கம் அழிவதைப் போல்
செயலை எளிதில் அழிக்க முடியாது.*

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

சமூகம் பழக்கங்களை மாற்றுவதுபோல, மனம் ஏற்ற பழக்கங்களை மாற்ற முடியாது. உடையை மாற்றுவதுபோல் நல்லது கெட்டது, உயர்வு தாழ்வு என்பவற்றை மாற்ற முடியாது.

*சமூகப் பண்புகள் மனத்திற்குரியவை.
எளிதாக மாற்ற முடியாது.*

"Agenda"

Savitri contains infinitely more than what
Mother has experienced

அன்னை அனுபவித்ததைவிட 'சாவித்திரி'யில்

அதிகமான சக்தியுண்டு

- அஜெண்டா

- ☆ முதல் நாள் தாம் பெற்ற ஆன்மீக அனுபவங்களை மறுநாள் பகவான் சாவித்திரியில் எழுதியதாக அன்னை கூறியிருக்கிறார்.
- ☆ மகாபாரதத்திலில்லாதது உலகில் இல்லை.
சாவித்திரியிலில்லாதது இனி உலகில் நடக்கப் போவதில்லை.
- ☆ உலகுக்கு ஒரு வாழ்வு மையம் உண்டு.
மகாபாரதம் அங்கிருந்து எழுதப்பட்டது.
அதனால் அதில் சொல்லப்படாதது உலகிலிருக்காது.
- ☆ உலகம் இனி மாறும், முன்னேறும்.
பிரபஞ்சத்தின் வாழ்வு உலக வாழ்வாக இனி எதிர்காலத்தில் வரும்.
அதற்கொரு மையம் உண்டு.
சாவித்திரி அங்கிருந்து எழுதப்பட்டது.
அதனால் அதில் இல்லையெனில் இனி உலகில் அது எழாது.
- ☆ பகவான் யோகம் உடலை எட்டியது.
உடலின் ஜீவியத்துடன் நின்றுவிட்டது.
உடலின் பொருளை எட்டவில்லை.
அன்னை பகவானைக் கடந்து சென்றார்.
அதனால் பொறுக்க முடியாத வேதனையை அனுபவித்தார்.

இந்த யோகம் செய்யும்படி எவரையும் அழைக்கமாட்டேன் என்றார்.
யோகத்தில் பகவானைக் கடந்து சென்ற அன்னை, அவர் எழுதிய
சாவித்திரியில் தானறியாதவையுண்டு என்பது எப்படி?

- ☆ பல்கலைக்கழகத்தில் சேருபவன் Ph.D., D.Litt. எடுத்துவிட்டால்,
அதற்கு மேல் பட்டமில்லை. அதனால் பல்கலைக்கழக இதர பாடங்கள்
அவனுக்குத் தெரிய வேண்டுமென்பதில்லை.
அன்னை யோகத்தில் பகவானைக் கடந்து சென்றாலும், வாழ்விலும்
ஆன்மீகத்திலும் (infinite) முடிவில்லாத ஞானமுண்டு. அவை
அனைத்தையும் சாவித்திரி உட்கொண்டது. அன்னை அவற்றையறிய
வேண்டிய அவசியமில்லை. அதனால் அன்னையால் அவற்றையறிய
முடியாது என்பது பொருளன்று.

Around him shone a great felicitous Day

ஆனந்த ஊற்றான நாள் அவனைச் சூழ்ந்தது

என்பது சாவித்திரியில் ஒரு வரி.

இந்த வரி உலகிலும், பிரபஞ்சத்திலும், சிருஷ்டியிலும், அப்பாலும் உள்ள
எல்லாவகை ஆனந்தங்களையும் குறிக்கும்.

பிறந்த குழந்தையின் ஆனந்தம், பெறுவதின் ஆனந்தம், மலர்வதின்
ஆனந்தம், மறுப்பதின் ஆனந்தம், உள்ளது என்பதன் ஆனந்தம், இல்லை
என்பதின் ஆனந்தம், கொடுமை செய்வதின் ஆனந்தம், கொடுமைக்கு
உட்படும் ஆனந்தம், ஏமாற்றுவதின் ஆனந்தம்என உலகிலுள்ள எல்லா
வாழ்வின் அம்சங்கட்குரிய ஆனந்தங்களும் இவ்வரியின் பின்னால்
உள்ளது. அன்னை அவற்றையெல்லாம் அனுபவித்தவரில்லையெனில்,
அவரைக் கடந்த பல நிலைகளுண்டு என்றாகும்.

❖ நம்மைக் கடந்ததுஎனில் நம் திறமையைக் கடந்தது.

நம் தேவையைக் கடந்தது, நம் இன்றைய அனுபவத்தைக் கடந்தது
எனப் பொருளாகும்.

❖ அன்னையால் அனுபவிக்க முடியாதது எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.
அது அவருக்கில்லை.

❀ அன்னை Occult சூட்சுமஞானம் பெற்றவர்.
பகவான் அத்துறையைப் பரிசோதிக்கவேயில்லை.
அதனால் Occultism பகவானைக் கடந்தது எனக் கொள்ள முடியாது.
சூட்சுமம் பகவான் அனுபவிக்க வேண்டாம் என விலக்கியது.
"சூட்சுமத்தை அன்னைக்கென ஒதுக்கிவிட்டேன்" என்றார்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

அவதாரப் புருஷர், குரு, தலைவர்கள், மேதை, ஆகியவர்கள்
தங்களை நெருங்கியுள்ள சிஷ்யர்கட்கு, புதியதாக
வருபவர்களுடைய சந்தேகம் எழுவதைக் காணமுடியும்.

புதியவர் சந்தேகம் பழையவருக்கும் உண்டு.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

கடமையேயில்லை என அறிவதே உயர்ந்த கடமை.
அந்நிலையில் உலகைக் கடவுள் காண்பதுபோல்
காண்கிறோம். அவருக்குக் கடமையில்லை.

கடமையை உணர முடியாத கடமை கடவுளுக்குரியது.

Printed by Mrs. Anuradha Sriram, Integra, No.51, II Cross, Jawahar Nagar,
Nellithope Post, Puducherry-5 and Published by Mr. P.V. Balakrishnan, 12, First
Cross, Venkata Nagar, Puducherry-11 on behalf of The Mother's Service Society,
Puducherry-11.

Editor: N. Asokan

எதிர்பாராதது

ஒரு டிரைவர் ஆஸ்பத்திரிக்கு வெளியில் காத்திருந்தபொழுது அங்கு வேறொரு கார் வந்து நின்றது. காரிலிருந்து ஓர் இளம்பெண் இறங்கி வந்தாள். கேட்டில் நின்ற போலீஸ்காரன் அவளுக்கு சலாம் போட்டான். டிரைவருக்கு ஆச்சரியம். அவள் அவனறிந்த பெண். அவன் வேலை செய்யும் வீட்டில் 10 அல்லது 12 வருஷங்கட்கு முன் இப்பெண் குழந்தையைப் பார்த்துக்கொண்டவள். அந்த வீட்டு கம்பெனியில் வேலை செய்யும் பெண். டிரைவர் அவளை அணுகி,

“என்ன விஜி, காரிலிருந்து இறங்குகிறாய்,
செக்யூரிட்டி சல்யூட் அடக்கிறான்.
என்ன நடந்தது? எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே” என்றான்.

இந்த டிரைவர் இப்பெண்ணுக்கு நல்ல பழக்கம். அவள் இனிமையானவள். பொதுவாக இதமாகப் பேசும் குணம் உடையவள். டிரைவரைப் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டாள். டிரைவர் கேட்ட கேள்வி அவளை மகிழ வைத்தது.

“கம்பனியில் வேலை செய்யும்பொழுது நான் தினமும் கம்பனிக்குப் போகும்பொழுது டிபடி தாசில்தார் வீட்டைத் தாண்டிப் போவேன். அவர் எங்கள் தெருக்கோடியிலிருந்தார். ஒரு நாள் அவர் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து என் தகப்பனாரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். என்னைத் திருமணம் செய்துகொள்ள என் தகப்பனாரிடம் வந்து பேசியிருக்கிறார். அதன் பிறகு எங்கள் திருமணம் முடிந்தது. அவர் தாசில்தாரானார். இப்பொழுது டிபடி கலெக்டராக இருக்கிறார்” என்று பெண் பதில் கூறி முடித்தாள்.

டிரைவரின் ஆச்சரியம் விளக்கம் பெற்றது. இப்பெண் வேலை செய்த கம்பெனி அன்பர்கள் நடத்துவது. அங்கு அன்னைச் சூழல் உண்டு. சூழலில் உள்ள அதிர்ஷ்டம் அங்குள்ளவர் பெறுவது, அக்கம்பெனியில் உள்ளவர் அனைவரும் அறிந்ததே.

- ☆ பொதுவாக எதிர்பாராதது, அன்பர்கட்குப் பலிப்பது.
- ☆ பெண் சிவந்த நிறமாக, அழகாக இருப்பாள்.
- ☆ தன் அழகை அவள் பாராட்டுவதில்லை.
*அவள் பாராட்டாத காரணத்தால் அடுத்தவர்
அனைவரும் பாராட்டுவர். அது அதிர்ஷ்டம்.*
- ☆ அன்னைச் சூழலிலிருந்து அதிர்ஷ்டம் ஏதாவது ஒரு வழியில் வாராதவர் இல்லை.
- ☆ சூழலை அறிந்தவருக்கும், அறியாதவருக்கும் சூழல் பலிக்கும்.

அது முடியும்

1000 ஆண்டுகட்கு முன் வாழ்க்கையின் அமைப்பை நாம் இன்று கற்பனை செய்ய முடியாது. நாட்டுக்கு நாடு வித்தியாசப்படுவதுபோல், காலத்திற்கேற்ப நிலை மாறும். இங்கிலாந்தில் அன்று வாள் போர் உச்சக்கட்ட மரியாதை உடையது. உலகப் போருக்கு முன் இங்கு, “ஒருவருக்கு ஆங்கிலம் எழுத வருமானால், ஒரு குடும்பத்தை அதனால் நடத்தலாம்” என்பார்கள். “வாள்வீச்சில் ஒருவன் மிஞ்சினால் அது ஒருவனுக்கு சோறு போடும்” என்பது அன்றைய இங்கிலாந்தில் வழக்கு.

Lancelot லான்ஸ்லாட் என்பவனுக்கு வாள் உரிய கருவி. அவன் வாட்போரில் (fencing) விளையாடும்பொழுது வாள் பாம்பு போல் செயல்படும். அது கண்கொள்ளாக் காட்சி. அவன் ஊர் ஊராகச் சென்று அந்த ஊர் வீரனை சவாலுக்கு அழைப்பான். ஊர் முழுவதும் திரண்டு வேடிக்கை பார்க்க வரும். வசூலாகும் பணம் அவன் வருமானம். எப்பொழுதும் லான்ஸ்லாட்டே ஜெயிப்பது வழக்கம். அத்துடன் அவன் எதிரியின் வாளை அவன் கையிலிருந்து கீழே விழும்படித் தட்டி விடுவான். அதுவும் வாள் அவனது கையிலிருந்து செங்குத்தாகக் கிளம்பி வாளை நோக்கி எழும்படி தட்டி விடுவான். கூட்டம் இதைப் பார்க்க வரும். அது போல் ஒருவனைத் தோற்கடித்தபின் தோற்றவன், “எப்படி இதைச் செய்தாய்?” எனக் கேட்டான். லான்ஸ்லாட் எப்படி கத்தியைப் பிடிப்பது, எப்படி எதிரியை நோக்கிச் செல்வதுஎனக் கூறினான். சுமார் 10 அல்லது 20 உபாயங்களை லான்ஸ்லாட் கூறிய பொழுது, தோற்றவன் ஒவ்வொன்றிற்கும் “அது முடியும்” என்றான். முடிவாக லான்ஸ்லாட் “உயிர் போகும் எனப் பயப்படக் கூடாது” என்றான். எதிரி மலைத்து நின்றுவிட்டான். “அது எப்படி முடியும்?” என்றான்.

- ☆ எந்த அளவிலும் பெரிய காரியத்தைச் சாதிக்க மரணதேரீயம் தேவை.
- ☆ மரணத்திற்கு பயப்படுபவர் அன்பராக முடியாது.
- ☆ மரணபயம் போனபின்னரே ஒருவன் மனிதனாகிறான் என்கிறார் அன்னை.

புதிய வெளியீடுகள்

கர்மயோகியின்

பரம்பொருள் III ரூ.200/-

எங்கள் குடும்பம் (பாகம் 2) ரூ.250/-

உலகம் - மோட்சம் - ஸ்ரீ அரவிந்தம் ரூ.100/-

யோக வாழ்க்கை விளக்கம் IV ரூ.150/-

சொசைட்டியின் பிற வெளியீடுகள்

லைப் டிவைன் விரிவுரைகள் ரூ.100/-

தமிழாக்கம்: என். அசோகன்

SATYA JYOTHI ரூ.200/-

(CONCISE TRUISMS)

N.Asokan

தபாலில் பெற புத்தக விலையுடன் பதிவுத் தபால் கட்டணம் ரூ.20/- சேர்த்து M.O. செய்யவும்

கிடைக்குமிடம்

பாண்டியில்
மதர்ஸ் ஸர்வீஸ் சொசைட்டி,
5, புதுவை சிவம் தெரு,
வெங்கட்ட நகர் விரிவு, புதுச்சேரி
- 605 011.
☎: (0413) 2212443, 2214231

சென்னையில்
மாம்பலம் தியான மையம்,
"சுந்தரம்",
24, 1வது குறுக்குத் தெரு,
மேற்கு C.I.T. நகர், சென்னை-600 035.
☎: (044)-24347191